

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΚΙΤΡΙΝΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

"ΓΡΑΜΜΑΤΑ"
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΤΟΛΕΙΟ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
1925

549811

(ΣΚΙΤΣΟ Κ. ΠΡΩΤΟΠΑΤΣΗ)

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΚΙΤΡΙΝΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΤΩΛΕΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

1925

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

118673

ΣΤΟΝ ΚΑΛΟ ΦΙΛΟ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ
ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΟΥ, ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΡΓΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ ἤθελα νὰ κοιτάξω τί θὰ μποροῦσε νὰ λογαριαστῆι στὸ παθητικὸ τῶν τραγουδιῶν τῆς ποιητρίας πού προλογίζω μέσα στὸ βιβλίο της. Δύο ἀπὸ τὰ γνωρίσματά της δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ σημειωθοῦνε στὴν κρίση ὀρισμένων ἀναγνωστῶν τοῦ βιβλίου ὡς ἐλαττώματα : κάτι ὡς εὐκολία τῆς ποιήτριας ἱκανοποίηση ἀπὸ τὸ στίχο της, συχνά, πού μόλις σταθεῖ στὰ πόδια του τὸν ἀφίνει χωρὶς φροντίδα νὰ τοῦ δώσῃ κάποια ἐντέλεια στὴν πλαστικὴ του ἢ στὴ μουσικὴ του, καθὼς τὸ βλέπουμε στοὺς ἀριστοτέχνες τοῦ στίχου· καὶ κάτι μονότονα δακρυσιμένο σχεδὸν πάντα καὶ θλιμμένο πού στενοχωρεῖ στὸ τέλος καὶ βαραίνει ὡς ἔλλειψη καθαροῦ ἀέρα στὸ φῶς καὶ στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.—Στοχάζομαι πᾶς τὰ δύο αὐτὰ γνωρίσματα ὅταν κανεὶς τὰ καλοκοιτάξῃ, ἐφοδιασμένος μὲ μιὰ γνώση καὶ μ' ἓναν ἔρωτα τῆς τέχνης, ὅχι μὲ γοῦστα καὶ μὲ συμπάθειες ἀπλές, μισές, ἐρασιτεχνικές, εἶναι περισσότερο πιθανὸ κ' εὐλογο εἶναι νὰ τὰ ἰδῆ ὡς ἀπαραίτητα καὶ αὐτὰ διακριτικὰ στοιχεῖα τῆς χάρις τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ, πού θὰ ταίριαζε περισσότερο νὰ βαλθοῦνε στὸ ἐνεργητικὸ του. Ὁ ἴσκιος τους χρειάζεται τονώνοντας κ' ἐκεῖνος τὸ φῶς μᾶς ὁμορφιάς. Ἐπειτα, ὁ στίχος τῆς Μυρτιάτισσας ἀστόλιστος συχνότατα μπορεῖ νὰ εἶναι, μὰ ποτὲ κακός. Παίρνει τὸ στολισμὸ του ἀπὸ κάποια ἐσώψυχη πηγὴ, κάποιο περίεργο στόλισμα, ὡς πνευματικὸ καὶ τότε ὁ στίχος πού μόλις στέκεται στὰ πόδια του καὶ πού δὲν συλλογίζεται ν' ἀποφύγῃ τὴν πολὺ εὐκόλες ρίμες καὶ πού κάποτε μᾶς παρουσιάζεται μὲ ρίμες

μισοτέλειους, απλά παρηχήματα, που μὲς πάνε στῶν Ισπανῶν, καθὼς ξέρουμε, τὰ συνήθια, καὶ σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς γάλλους ποιητές, μάλιστα ποὺ στέκονται στὴν πρώτη γραμμὴ, τὴς ἰδιοτροπίας, ὁ στίχος αὐτὸς γίνετ' ὁμορφος καὶ ἀπὸ τὴς ἀφρόντισιές του αὐτὴς () ταιριασμένες μὲ τὸ συνολικὸ τὸ χαραχτήρα, τὸν κάπως ἀρχαϊκωτάτητο καὶ παθητικὰ λυγισμένο τῆς Μούσας αὐτῆς καὶ συμβαίνει κατὰ ἀνάλογο μὲ τὴς ἀτημελησιές μιᾶς ὁραίας γυναίκας καὶ μὲ τὴ σὰν καταφρονετικὴ στάση τῆς ἀπέναντι μερικῶν καθιερωμένων τρόπων μπορεῖ καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι κάμωμα, ποὺ δὲ στοιχίζει τίποτα στὴν ὁμορφιά μιᾶς γυναίκας, Θεέ μου! Κι ὁ ποιητής, ὁ ὅποιο καὶ ἂν ἀνήκει φύλο, θυμίζει σχεδὸν πάντα τὴν «αἰώνια θηλυκότητα» τοῦ Γκαίτε ὄχι μονάχα μὲ τὸ κυρίαρχο χάρισμά της νὰ μὴς ἀνυψώσῃ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλα του παρεπόμενα.

Πολὺ δὲ περισσότερο ὁ συγκρατητὸς πόνος ποὺ σταράζει τοὺς στίχους αὐτοὺς, κίνδυνος εἶναι νὰ κουράσῃ ἢ νὰ ἐνοχλήσῃ ὅπωςδήποτε μόνο τοὺς ὄχι σωστὰ καὶ ἀκέρεια τραβηγμένους ἀπὸ τὸ θέλητρο κάθε ὁραίας τέχνης. Ἡ τέχνη, καὶ στὸ πνευματικώτατο παρουσιασμῶ της, ποὺ εἶναι τὸ τραγοῦδι, σὲ ὅποια τῆς ἀπέναντι τῶν πραγμάτων στάση, καὶ σὲ ὅποια τῆς ψυχικὴ κατάσταση, καὶ μὲ τὸ βόγγο, καὶ μὲ τὸ κλάμα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀσκήμια τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς, ἢ Τέχνη, πλάθοντας τὴν ὁμορφιά, γεννᾷ τὴ χαρὰ· χαρὰ εἶναι ἡ ἴδια, ἓνα μοιρολόγι σὰ δημοτικὰ μας τὰ τραγοῦδια ἢ ἓνα ποίημα τοῦ Λεοπάρδη, γιατί μὴς ἀρέσει, μὴς εὐφραίνει.

Σ' ἓνα περιβόλι προσκαλεῖ ἡ ποιήτρια ψυχὲς ἀγαπημένες γιὰ νὰ τὴς ἐξομολογηθῇ, ποιὸς ξέρει ποιὰς ἀγάπης μυστικὰ ποὺ τὰ κρατᾷ ἐκεῖ σφιχτόδετα μὲ τὴς εὐωδιὰς τῶν λουλουδιῶν. Στὸν πύργο

1) Θυμοῦμαι τὸ λόγο μιᾶς σύγχρονης μεγάλης ποιήτριας: ... de légères fautes de prosodie, que j'aime passionnément pour leur bon sens ...

τῆς προσμένει τὴς ἀδελφοῦλες τῆς γιὰ νὰ χορέψουν τὸ χορὸ ποὺ τὸ βῆμα του ρυθμίζει τὸ ἀπαλὰ ἐπικλητικὸ τραγοῦδι τῆς πρὸς ἐκείνας. Ἡ ἐνθύμησις μιᾶς συκιάς τῆς ἐμπνέει στίχους ἀπὸ τοὺς ὁραϊότερους τῆς σειρᾶς, καὶ τρία ἑλληνικὰ νησιά, καυχήματα τῆς ἱστορίας μας, ὁμοῦ γιὰ τὴν ποιήτρια, ἀράδ' ἀράδα τόποιο ὅπου ἐξῆσεν ἔντονα τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ παιδιὰτικα ὡς τὰ στερνὰ τῆς χρόνιοι, Κρήτη, Ζάκυνθος, Κέρκυρα, καθρεφτίζουν ἀπλὰ καὶ ἀστόλιστα, ὁμοῦ καὶ πόσον ὑποβλητικὰ, τρεῖς σημαντικοὺς σταθμοὺς τῆς ψυχῆς· τὴν παιδικὴν ἀφροντισιά, τὸ πέρασμα στὸ ξύπνημα τῆς κόρης, τὸ αἰσθημα τῆς γυναίκας· σταθμοὺς ποὺ εἶναι καὶ διαφορετικοὶ καὶ μοιάζουν, καθὼς πόσα τοῦ ἀνθρώπου γνωρίσματα καὶ γυρίσματα ποὺ τὰ βλέπουμε σὰν ξεχωριστὰ καὶ τὰ βαφτίζουμε καθένα καὶ μὲ ἄλλο ὄνομα· τὴν αἰώνια θηλυκότητα μὴπως δὲν τὴν ἀποτελοῦνε συνυπάρχοντας, στὴν αἰὸ εὐαίσθητην ἐκδήλωσή της, ἀξεχώριστα ἓνα παιδί ποὺ παίζει, μιὰ κόρη ποὺ λαχταρᾷ καὶ καρτερεῖ, μιὰ γυναίκα ποὺ γνωρίζει καὶ πάσχει;

Ὁ θάνατος χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τίποτε ἀπὸ τὸ παθητικὸ, σχεδὸν ἀνατολικὸ, λὲς μοιρολατρικὸ κοίταγμα καὶ μουρμούρισμα τῆς Μούσας αὐτῆς τὴν κάνει καὶ βρίσκει κάποιες ποὺ, πολὺ γλυκὰ σταλάζουνε δοξαριές τῆς λύρας, ποὺ μὴς μένουνε καὶ ἀφοῦ σπαύουν. Ἔτσι εἶναι «ὁ φίλος ποὺ μὴς ἔφυγε» καὶ ἡ ἐξαιρετικὰ μοιρολογημένη ἐκεῖνη παραξίτελεια Νεζρή. Ἡ ὁμορφιά τῆς γυναίκας, ὅτι δόθηκε τοῦ κόσμου συγκεντρωμένο ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ μύριες ὁμορφιὰς μέσα στὴ φύση, καλλιτεχνημένο ἐξανθρωπιστικὰ, μέσα σ' ἓνα φέρετρο γιὰ τὴν ἀνυπαρξία, πῶς μὲ γραμμοῦλες λιγοστὲς καὶ σὰν ἀπεριποίητες μὴς δίνει νὰ τὸ αἰσθανθοῦμε τὸ ἀπίστευτο τὸ ἀδύμημα! Ὅμως ὁ θάνατος τὴν ἔχει πληγώσῃ ὄχι πιά τὴν καλαισθητικὴ τῆς τὴν ἀγάπη, σκληρὰ σὰ νὰ τὴν τρικύμισε τὴν ὅλη τὴν ὑπαρξή της. Στὸ νησί ποὺ ξαναβλέπει «μὲ τὴς ξανθὲς ἐλιές» καὶ μὲ τὰ βαθυπράσινα τὰ πλούσια κυπαρίσσια, δὲν ἔρχεται νοσταλγικὰ μονάχα γιὰ νὰ θυμηθῇ παλιὰ ζωὴ· γυρεύει ἓνα ναὸ νὰ χτίσῃ γιὰ

ένα πεθαμμένο τραγουδιστή· κ' έτσι τῶν ποιητῶν οἱ τάφοι ταιριάζει σὰν ἐκκλησίες νὰ χιτίζονται.

Ἡ ἀγάπη, ὁ γενικώτατος αὐτὸς καὶ πόσο μουσικὰ ἀόριστος λόγος ποὺ κλιεῖ μέσα του ὅλες τῆς ψυχῆς τὶς πείνες, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σάρκας ἴσα μὲ τὴ λατρεία τοῦ νοῦ, κατέχει τὸ εἶναι της, ἄλλοτε ταπεινὰ ἱκετευτική, ἄλλοτε γυμνά, μὰ πόσο ἤμερα καὶ τότε προκλητική. Κατ' γιὰ μυριστὴ φορὰ, ποὺ δὲν εἶναι διόλου ἡ τελευταία, ξεσπάει στὰ ἡδονοστάλαχτα χεῖλη τοῦ ποιητῆ, καὶ νὰ σπαρταροῦν· τὰ κάνει, ὁ ὕμνος:

Σ' ἀγαπῶ. Δὲ μπορῶ
τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ
πὺ βραθύ, πὺ ἀπλὸ
πὺ μεγάλο.

Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ στὴν κορφὴν ἀνέβασμά της ποὺ τὸ ἐρρέμβασεν ἐκεῖ ποὺ κράτησε στὴν ἀγκαλιὰ της μέσα τὸν πλατὺν οὐρανό. Καὶ πάντα ἓνα βουνό, μᾶς λέει, κυβερνοῦσε ἀπὸ μικρὸ παιδί τὰ ὄνειρά της. Ἡ ξωτικιά της ἦτον ἀπὸ μακρὰ τὸ ξαγνάντια του· ἔτσι ὁ ποιητὴς τὰ ὕψη πάντα ὄνειρεύεται.

Ἡ ὁμορφιά τῶν νεκρῶν, πρῶτ' ἀπ' ὅλα τῶν γυναικῶν, καθὼς προτιήτερα τὸ σημείωσα, ὄνειροχαράζει πάντα μέσα στὴν ὀρθρινὰ θαμπωμένη φαντασία της:

Καὶ εἶδα γυναῖκα ποὺ ἔφεγγεν ἡ ἴδια σὰ λαμπάδα
περήφανα τῆ μυστικῆς νεκρῆς τῆς ὁμορφάδας.

θυμόμαστε, ὅσο βροντερὰ κι ἂν ξεστομίζονται, τοὺς στίχους τοῦ «Γκιαούρ» τοῦ Μπαύρων γιὰ τὴν Ἑλλάδα νεκρὴ μὰ πάντα ὄρια. Ἄλλὰ εἶναι κάτι ὁμορφότερο κι ἀπ' ὅλες τὶς σὰν ἀγιασμένες στὸ τὸ θάνατο χάρες αὐτές: τὸ χαμόγελο μιᾶς ζητιάνας τοῦ δρόμου.

Ἔστι ἡ ποιήτρια ξέροι νὰ σταματῆ καὶ νὰ τονώη τὴ συγκινησὴ της καὶ μὲ τὰ ταπεινότερα, μὲ τὰ ἐλεεινότερα καὶ τὰ πῶ φευγαλέα τοῦ κόσμου. Τὰ λουλούδια στὸ δραματικὸ τραγοῦδι της τῆς « Ὀφηλίας » σηματοδοτῶν τὰ ὀνομάζει ξαναφέροντας μαζί, ἀσυνειδήτα, τὴ λέξη τὴν κάπως ξεφτυσμένη ἀπὸ τὴ χρῆση στὴν πρώτην ἐκδοχὴ της. Τὰ δέντρα τὰ λέει *πονετικά*, σὰν νὰ μὴν προσέχη τόσο στὸ σχῆμα τους τὸ γραφικὸ ὅσο στὸν ἴσκιό τους ποὺ ἀναπαύει σὰν καλὴ καρδιά. Καὶ δὲν ἀκούει σὺν τὸ φεγγάρι ἀπὸ ποιητὴ ποιητικώτερα ὑπονοητικὸ τὸν ὕμνο του, καθὼς ἀκούγεται στὸ τέλος τοῦ «Παραμυθιοῦ» ἐκεῖ ποὺ τὴ χαμένη κορὴν τῆς ποιήτριας τὴν «ξαναῦφραίνει τὸ φεγγαρίσιο φῶς».

Οἱ στίχοι ποὺ τῆς ἐμπνέει ἡ στοργή, παιδικὴ ἀπὸ δῶ καὶ μητρικὴ ἀπὸ κεῖ, κάνουν τὸ αἶσθημά της κρυσταλλόηχο νὰ σκορπίζεται μὲ τὴν εὐγλωττία ποὺ δίνει ἡ καρδιά.

Ἄλλὰ τὸ αἶσθημα εἶναι ἡδονή. Στὴ ρίζα του κρυμμένη στέκεται ἡ ἡδονοπάθεια ἡ ἴδια ποὺ ξεσπώντας φανερώνεται στὸ κορφοβῶμά του. Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ αἶσθημα ποὺ δείχνεται στὸν ἀνυποψίαστον σὰν ἓνα ὄνειρο πλατωνικόν, καὶ τὸν ξαφνίζει κάπως, τὸ πέρασμα στὸν ἡδονισμό ποὺ βογγάει ἢ ποὺ τρίζει τὰ δόντια του, εἶναι γιὰ νὰ μᾶς ξαφνίξῃ; Καλὰ καλὰ δὲν ξέρω. Μὰ ξέρω ἀρκετὰ πὼς ὁ ἔρωτας καθὼς ὅλα τὰ ἐξευγενίζει, καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸν πόθο τὸ σαρκικόν, ἔτσι ὁ στίχος ὅλα τὰ ἐξαῦλώνει, ὁ στίχος μὲ τὴ θεία του τὴν καταγωγή. Καὶ ὅ,τι κελαιδεῖ ἢ ποίηση τὸ καθιερώνει. Ἔτσι μιὰ σειρά ποιημάτων θὰ μπορούσαμε ξεχωρίζοντάς τιν ἀπὸ τὰ καθαρὰ προσωπικά, νὰ τὴν χαρακτηρίσωμε σειρά εἰδυλλιακή. Εἶναι τὸ εἰδυλλιο ποὺ μᾶς θυμίζει τὴν ἔμπνευση τῆς δραματικῆς, τῆ φαινομενικὰ ἀντικειμενικῆς, τὸν τρόπο καὶ τὸ ξάνοιγμα κάποιων Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν, τῶν λεσβίων λυρικῶν βακχίδων κάποιες ἀγάπες, εἰδυλλία τῶν ἡδονοπαθῶν, ἱστορίες τῶν παραστρατησμένων, ἂν θέλετε, μὰ ποὺ προικίζουν τὴ νεοελληνικὴ ποίηση, παράλληλα μὲ τὴν ἀνάπτυξη ποὺ ὁ κόσμος αὐτὸς τοῦ λυρισμοῦ ἐπῆρε στίς ἀρχαί-

ες και στις νεότερες ποιητικές φιλολογίες, την προικίζουν με τραγούδια τολμηρά, κάτω άσυνήθιστα σ' εμάς, μάλιστα και για το σημαντικό. Και θυμούνται τί άπάνω κάτω έγραφα, έδω και δύο τρία χρόνια, κάπου άλλου για τα ποιήματα της Μυρτιώτισσας, ανάμεσα σέ άλλα: Τα τραγούδια αυτά μάς φανερόνουν μιά χάρη. Όμως υπάρχει και μιάν άλλη χορδή στη λύρα που βάλθηκε κάποτε να κρούση. Την άκούσαμε και μάς άποκαλύπτει κάτι διαφορετικό από τη χάρη: μιά δύναμη. Λησιμονώ το στίχο μιάς μεγαλοφάνταστης ψάλτρας, βασίλισσας του νεορωμαντισμού, της κοντέσσας de Noailles, το στίχο που μέσα του σά ν' άποθεώνεται ή Voluptas. Ό ποιητής και με την άπλούστερη διάθεση, πολυπόσωπος. Καλά καλά δέ μάς έστάλθηκε για να συγκινή τις ευαίσθητες καρδούλες. Έχει και άλλα χρέη ουσιαστικώτερα, άπέναντι της Τέχνης. Πρωτ' άπ' όλα, άς γνωρίζη να άδιαφορή και να τολμή. Ό ποιητής γένος δέν έχει, μήτε ήλικία. Η Μούσα, άνάγκη μαζί να το θυμάται το φύλο της και να το λησιμονή. Έπειτα ποιήματα λ.χ. σαν το «Βάλε να πιώ», μεσ' από την καπνισμένη άτμόσφαιρα ενός άκάθαρτου καπηλειού μάς δείχνουνε, σέ βάρη πάντα άπλησίαστα, όμως μάς δείχνουν τον όρίζοντα της ήθικης.

Το ποίημα «Θέλω να ξεύρεις» περίεργα ξεχωρίζει από τα άλλα του είδους της Μυρτιώτισσας, σαν τονισμένο σέ μουσική που γυρεύει να μάς πάη από την περιπάθεια του σιγαλομίλητου αλολικού μέλους στη μεγαλοπρέπεια του χορικού λυρισμού. Μη λησιμονούμε πώς έχει μπροστά της δρόμο άκόμα να περάση ή ποιήτρια κι ό δρόμος ενός ποιητή γεμισμένος είναι από άπροσδόκητα. Ό ποιητής αντίθετα με τη γνώμη που περνά τώρα με τη σειρά στα κονδύλια νεοφώτιστων της κριτικής, καλά καλά δέν ξέρει τί θα πη «ιδέα κεντρική». Γιατί, άπλούστατα, βρίσκεται σέ συγκρατητή μαζί συγκέντρωση και άποκέντρωση. Είναι ικανός να κάμη κέντρα του λογής ιδέες. Και είναι ό λειτουργός του λόγου ό κατεξοχήν πρωτεύικός. Αυτό μάς το μαθαίνει και ή ψυχολογία

και ή ιστορία της τέχνης της ποιητικής. Μολαταύτα, καθώς και κάπου άλλου το είπα, κι αν ήταν άνάγκη, κατά τρόπο κάπως ιστορικότερο να τη χαρακτηρίσω την ποιήτριαν αυτή, θα της εύρισκα κάποια συγγένεια με το διδάσκαλο το λάμπρο τον Πορφύρα και θα της έδινα τιμητική θέση στην άκολουθία μιάς Σαπφώς γαλλικής που άκούστηκε το παραποιητικό τραγούδι της τον περασμένο αιώνα, και που της πλέξανε στεφάνια από μυρτιά και γονατίσανε κατανυχτικά προφέροντες τ' όνομά της τραγουδιστές της άξίας ενός Verlaine κ' ενός Moréas. Είναι ή Desbordes-Valmore.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἐπόψε στὸ περβόλι μου τὸ μαγικό
θὰ σὲ τραβήξω, ἀγαπημένη,
κάτω ἀπ' τὴ γέφυρά μου Ἰτιά,
καὶ κεῖ σιγὰ σιγὰ,
στὴν ἀγκαλιά σου ἀκουμπισμένη,
ἐνόσω ἡ Σελήνη θ' ἀνεβαίνει
χλωμότερη κι ἀπὸ γυναίκα πεθαμένη,
σιγὰ σιγὰ, ψιθυριστά,
θὰ σοῦ ἱστορήσω ἓνα ἓνα
τὰ θλιβερά μου μυστικά...

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

I

Ἐξάρφωσες τὰ μάτια σου τὰ θεῖα
Στὰ μάτια μου, μιὰ μέρα ὄνειρευτή,
Σὲ τράβηξ' ἢ βαθειὰ μελαγχολία
Ποὺ μέσα τους φολιάζει, μυστικῆ.

Τὸ δυνατό σου χέρι, ὦ γοητεία!
Μ' ὀδήγαες σὲ κάθε κορυφῆ
Καὶ γύρω ἀπ' τὴ ζωὴ μου τὴν ἀθλία
Ἐφαίνε μιὰν ἀφάνταστη ζωή.

Τώρα, βουβή, γεμάτη ἀπελπισία
Ψάχνω νὰ βρῶ, νυχτόμερα γυρνῶ
Ἀπάνω στοῦ θανάτου τὰ βιβλία,
Τὴν αἰνιγματικὴ σου τὴν ψυχή.

II

Μήδ' ὁ πόνος μου δὲ σὲ κρατᾷ
Μηδὲ πιά τὰ δάκρυά μου,
Κάθε μέρα φεύγεις μακρὰ
Κι ἔλο πῶς μακρὰ μου.

Τυλιγμένον μὲς στὴ συγνεφιά
Καὶ στὴν καταχνιά, ἀλλοιὰ μου
Δὲ σὲ ξεχωρίζει καθαρὰ
Ἡ θαμπὴ μιτιὰ μου.

Κι ἂν χαθεῖς γιὰ μὲ παντοτεινά,
Θλιβερὸ ἔρωτά μου,
Πάνε τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά,
Πάει καὶ τὸ χουσάφι τῆς καρδιάς μου...

III

Ὦ μακρυσμένη ώραία ψυχὴ !
 Μὲς στὴν ἀπόλυτη γαλήνη πού πλανᾶσαι
 Ἀπὸ τὴν περασμένη μας ζωὴ
 Τίποτα δὲν ταιριάζει νὰ θυμᾶσαι.

Μὰ ἐγὼ πού καρτερῶ τὸ λυτρωμό,
 Κι ὁ λυτρωμὸς δὲν ἔρχεται γιὰ μένα,
 Τί θὰ γενόμεν δίχως νὰ πονῶ
 Καὶ δίχως νὰ θυμᾶμαι Ἐσένα ;

IV

Τί ἄλλο, καλέ μου, ζητᾶς ἀπὸ μένα,
 Καὶ στέκεις θλιμένος μπροστὰ στὴ μορφὴ μου,
 Ἀφοῦ κ' ἡ καρδιά μου, ἀφοῦ κ' ἡ ψυχὴ μου,
 — Κι ἄς εἶσαι νεκρὸς — πλημμυροῦν ἀπὸ Σένα ;

Τὰ θεῖα τραγούδια σου ἓνα πρὸς ἓνα
 Τὰ ζεῖ κάθε νύχτα ἢ ψάλτρα φωνή μου,
 Γενῆκαν αὐτὰ μοναχὴ προσευχὴ μου.
 Ἄγνη προσευχὴ, γεννημένη ἀπὸ Σένα !

Γιατί μὲ κοιτάξεις μὲ μάτια θλιμένα ;
 Λαμπάδα σοῦ ανάβω τὴν ἴδια ψυχὴ μου
 Καὶ μέρα τὴ μέρα σκορπᾶ ἡ ζωὴ μου
 Γιὰ Σένα, τὰ θόδα της τὰ χλωμιασμένα...

V

Στὸ παραθύρι.
Κι ἀντικρονά μου
τὸ ξερὸ δέντρο
γιὰ συντροφιά μου.

Κ' ἡ ἄγρια μπόρα
ποῦ κατεβαίνει
κι ὄλ' ἡ μαυρίλα
μέσα μου μπαίνει.

Τὰ λόγια ἤχοῦνε
σὰν κούφια ἐντός μου
σκοτεινιασμένος
ὁ λογισμὸς μου.

Βουβή στοῦ κόσμου
πιά τὴν ἀντάρα
σὰ μιὰ σπασμένη
παλιά κιθάρα...

VI

Κάποτε πῆγα
μὲ τὴν ψυχὴ μου
στ' ὄνειρεμένο
γλυκὸ νησί μου.

Ὅλα σὰν πρῶτα
Δάση, ἀκρογιαλίες,
μοσκομυρίζαν
τὰ πορτοκάλια.

Ἐλιές, ἀντάμα
μὲ κυπαρίσσια
καὶ σὰν φωλίτσες
τὰ ἐρημοκλήσια.

Σὲ ξαναβρῆκα
χαρά! χαρά μου,
τί ἀναγάλιασμα
μὲς στὴν καρδιά μου!

VII

Νύχτα, φεγγάρι,
καὶ σὺ μπροστά μου
ζωντανεμένος,
νεκρὸ Ἐρωτά μου!

Κάτι μοῦ δείχνει
τὸ θεῖο σου χέρι:
πότε τὸ κῆμα,
πότε ἔν' ἀστέρι.

Σοῦ λῶω: Καλέ μου
ἄργησες τόσο!
Τί θὰ μπορέσω
πιά νὰ σοῦ δώσω;

Μοῦ λές: Τὸ φῶς μου
θὰ σέ φωτίζει
κ' ἡ αὔλη ζωὴ μου
θὰ σέ στολίζει!

Καὶ περπατοῦμε...
Καὶ τὸ φεγγάρι
μᾶς στεφανώνει—
οὐράνια χάρη!

Ξάφνου σὲ χάνω...
Κι ἀντικρονά μου
τὸ ξερὸ δέντρο
γιὰ συντροφιά μου!

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΠΑΛΙ ΑΡΧΙΝΗΞΕΝ...

Τώρα πὸν πάλι ἀρχίνησεν ἡ θεϊκιά γαλήνη
ν' ἀργοσταλάζει μέσα μου μιὰ βάλσαμη δροσιά,
ἢ σκέψη μου νοσταλγικὰ γυρῖζει στὰ παλιά,
κι ἀπ' τὸ πικρὸ τῆς θύμησης ποτῆρι ξαναπίνει.

Κι ἀράζω πάλε στὸ νησι μὲ τὶς ξανθὲς ἑλῆς
καὶ μὲ τὰ βαθυπράσινα τὰ πλούσια κυπαρίσσια.
Νά τὸ γλυκό μου τὸ χωριὸ καὶ νά οἱ χωριανὲς
ποὺ κατεβαίνουν τὸ βουνὸ μὲ τὰ κορμιὰ τὰ ἴσια.

Καὶ γὰρ μὲ Σένα τριγυρνῶ στοὺς κάμπους καὶ στὰ δάση,
καὶ σκαρφαλώνω στὶς ψηλὲς ἀπάτητες κορφές,
ὅλη δική μας γέννηκεν ἡ μαγευμένη πλάση
καὶ μᾶς χαρῖζει ἀφάνταστες, ὄνειριαστὲς χαρές.

Μὰ τάχα νὰ βρισκόμουμε στ' ἀληθινὰ κοντά σου;
τὸ κρουσταλλένιο μοῦ ἔδωσες νεράκι ἀπ' τὴν πηγὴ;
μὲ ἠσύχασεν ὁ ἴσκιος σου; μὲ ζέσταν' ἡ θωριά σου;
μὲ δρόσισε ἡ ἀγάπη σου ὡς τὰ πουλιὰ ἡ αὐγὴ;

Ἀληθινὰ σ' ἀντάμωσα; τὸ χέρι μου ἔχει σφίξει
τὸ χέρι σου; ἀπ' τὰ μάτια σου ἔβγαινε τέτοιο φῶς
ποῦ ἐθάμπωναν τὰ μάτια μου· τὸν πόθο μου εἶχες πνίξει,
καὶ τὴ λατρεία μου ξύπναγες σάμπως ἀρχαῖος θεός!

Ὅραμα ἐσὺ τραγουδιστή, κι ὄραμα τ' ἀκρογιάλια,
ὄραμα καὶ τ' ἀπαλινό, τὸ ἠλιόλουστο νησί.
Κι ὁ πόλεμος παραμυθιοῦ δράκος μὲ δυὸ κεφάλια,
καὶ ὁ Θάνατε! παιδιάτικο φοβέρισμα καὶ σύ.

Μ' ἂν εἶναι ὅλα ὄνειρατα, κι ἂν ὅλα εἶναι ψέμμα
κι ἀκόμα κι ὁ νυχτερινὸς βουβὸς μας χωρισμός,
καὶ ἡ στερνὴ σου ἡ φορεσιά ποῦ ἐφάνταζε σὰν αἶμα,
καὶ τὰ χρυσᾶ, καὶ τὸ σπαθὶ ποῦ εἴσωνα ζωστός,

ψέμμα δὲν εἶν' ἀλλοίμονο! κ' ἡ μαύρη ἐκεῖνη μέρα
ἡ ἄγρια μέρα, ποῦ ἤρθανε κλαψὰ γιὰ νὰ μοῦ ποῦν
πὼς χάθηκες, πὼς σβύστηκες ἡρωϊκὰ ἐκεῖ πέρα
καὶ πὼς ποτὲ τὰ μάτια μας δὲ θὰ σὲ ξαναἰδοῦν...

Παρηγοριὲς μοῦ λέγανε, καὶ γὰρ τὶς ἀγροικοῦσα
κ' ἦταν σὰ νὰ σταμάτησεν ὁ χρόνος καὶ ἡ ζωὴ,
γι' αὐτὸ δὲ μπόραγα νὰ πῶ τί νοιώθω κι ἂν πονοῦσα,
τὰ λόγια ἐσβύναν μέσα μου καὶ γίνονταν πνοή.

Κι ὅταν μονάχη βρέθηκα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
ἄργησε ἀκόμα γιὰ πολὺ νὰ λάμψει μου ἡ ἀλήθεια,
κ' εἶχε προβάλει πιά ἡ αὐγὴ σὰ γνώρισα τὸν Ἄδη,
σὰ δάσθηκα, σὰν οὐρλιαξα, σὰ ξέσκισα τὰ στήθεια...

Τώρα ποῦ πάλι ἀρχίνησεν ἡ θεϊκὰ γαλήνη
ν' ἀγοσταλάζει μέσα μου μιὰ βάλσαμη δροσιά,
τώρα ποῦ ξέρω νὰ γευτῶ τὴν ἡρεμὴν ὀδύνη
δίχως νὰ γέρνω πρὸς τὴ γῆ σὰ λυγισμένη Ἰτιά,
Ναὸ σοῦ στήνω ἀπόκρυφο στὰ ψυχικά μου βάθη
ἐκεῖ ποῦ λύπη δὲ χωρεῖ, κ' εἶν' ἀγνωστα τὰ πάθη!

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μὲ γλυκοδέκτη τὸ χωριό, κ' οἱ χωριανὲς
σὰν ἀδερφές μου δώσανε τὸ χέρι,
καὶ δυὸ γριές, δλόγυρτες ἑλιές
τὴ θλίψη μου κοιμίζουν κάθε μεσημέρι.

Πρωτὶ, προτοῦ νὰ λούσει ὁ ἥλιος τὰ βουνά,
γυρίζω στ' ἀκρογιάλια, στὶς ραχοῦλες,
μὲ μάθανε τὰ μονοπάτια τὰ κρυφὰ
καὶ οἱ παλιές, ἐρειπωμένες ἐκκλησοῦλες.

Τὶς θύρες τοὺς ἀνοίγω τὶς μανταλωτές,
μέσα βαριά τὰ βήματά μου ἤχοῦνε...
Ἐκεῖ μὲ τὶς μισοσβυσμένες Παναγιές
πόσους καημοὺς δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε...

ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ἐδῶ στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι
μοναχὴ
κάθουμαι καὶ προσμένω
θλιβερῆ.

Κ' ἔχω τὴ σκέψη καὶ τὴ ματιά μου
καρφωτὴ
πέρα στὴ θάλασσα καὶ ὅλο στὴ θάλασσα
τὴν ἀνοιχτή.

Ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τ' ἀέρινα βουνά
ἔχει κρυφτεῖ
καὶ ὅπου καὶ νᾶναι τὸ φεγγάρι
θὰ ὑψωθεῖ.

Θὰ ὑψωθεῖ καὶ θὰ μαγέψει
κάθε ψυχὴ
καὶ ὅ,τι ἀλύγιστο, μπροστά του
θὰ λυγιστεῖ.

Μόνο ἐγὼ θᾶχω τὴ σκέψη καὶ τὴ ματιά μου
καρφωτὴ
πέρα στὴ θάλασσα καὶ ὅλο στὴ θάλασσα
τὴν ἀνοιχτή.

Καὶ θὰ προσμένω καὶ θὰ προσμένω
ὡς τὴν αὐγὴ
τὴ μοναχὴ μου Ἀγάπη
ποὺ δὲ θάρδει.

Η ΣΥΚΙΑ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Στις ώρες τις σκοταδερές που ή σκέψη μου βαραίνει
Και ή ψυχή μου ανήμπορη λίγη δροσιά ζητάει,
Ή θύμηση, στα μαγικά τὰ δίχτυα της με δένει
Και πίσω στα παιδιάτικα τὰ χρόνια μου με πάει.

Και νά! τῆς Κρήτης τὰ βουνά και τὰ πλατειά χωράφια,
Τὸ σπίτι και οἱ βαθύσκιοτες τριγύρω καστανιές,
Τῶν λειμονιῶν και τῶν μηλιῶν χυμένα τὰ χρυσάφια,
Τὸ περιβόλι τὸ παλιό, και ὦ τρέλλα οἱ ζαφορές.

Τὰ δύο τ' ἀδέρφια μου μαζί, πότε με τὰ βιβλία,
Πότε με τὰ παιγνίδια τους περνούσαν τὸν καιρό.
Ἐγώ, δὲν εἶχα παρὰ μιὰ μονάχα ἐπιθυμία:
Ἐξὼ νὰ τρέχω ἀδιάκοπα πρὸς ὄ,τι φωτεινό!

Και σμίγοντας με τὴν τρελλή τοῦ χωραφιοῦ κατοίκια,
Ἄντις νὰ παίζω σὰν παιδί με τ'άλλα τὰ παιδιά,
Σὲ μιὰ συκιά σκαρφάλωνα και τρώγοντας τὰ σῦκα
Πολλές φορές κουβέντιαζα με τὰ μικρὰ πουλιά.

Κι αὐτὰ που με γνωρίζανε, στα χέρια, στα μαλλιά μου
Κελαϊδιστὰ τρυπώνανε κ' ἐνοιωθα μιὰ χαρά!
Σὰ νὰ χτυπούσανε πολλές καρδιές μες στὴν καρδιά μου,
Κ' ἔλεα πὼς εἶμαι τῶν δεντρῶ και τῶν πουλιῶ ἡ Κυρά!

Μὰ ὁ κνηγὸς που διάβαινε ἀπόξω ἀπ' τὸ περβόλι
Τὰ γλυκοκελαϊδίσματα γροικώντας μιὰν αὐγή,
Σημάδευε και φύτεψε θανατερὸ ἕνα βόλι,
Σ' ἕνα πουλάκι κ' ἔγειρε χάμου νεκρὸ στὴ γῆ.

ὦ! Θάνατε πολύτροπε, πολύξερε τεχνίτη!
Ἐμένα δὲ με πρόσεξες κι ὡς τόσο ἤμουν κ' ἐγὼ
Σὰ μιὰν ἀγέρινη ψυχή και σὰν ἀπὸ φτερό...
Νὰ μοιραστῶ δὲ μούπρεπε τὴν τύχη ἐνὸς σπουργίτη;

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΜΟΥ

Στὸν Πύργο μου τὸ μακρυνὸ
Σᾶς καρτερῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Νὰ ζήσουμε μαζί.
Ἐποια ἀπὸ σᾶς ἔχει καημὸ
Ἐποια πονεῖ, ἀδερφοῦλες μου,
Σὲ μέναν ἄς ἐρθεῖ.
Στὰ σκαλοπάτια καρτερῶ
Γιὰ νὰ δεχτῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Τὴν καθεμιά μ' ἓνα φιλί.
Μὲ ἀμάραντο καὶ μὲ κισσὸ
Στεφανωμένες
Στὸ δῶμα μου θὰ μπῆτε τὸ βουβὸ
Ἐγαπημένες!
Ἐτοιμες κλίνες δροσερὲς
Κ' εὐωδιασμένες
Ἐσᾶς, συντρόφισσες χλωμές
Καὶ κουρασμένες,
Προσμένουνε τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ
Γιὰ νὰ σᾶς δώσουν,
Κι ἀπ' τῆς ζωῆς γιὰ λίγο τὸ δαρμὸ
Νὰ σᾶς λυτρώσουν!
Κ' ἐγώ, στὸν Πύργο τὸν κλειστὸ

Ποῦ θ' ἀγρυπνῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Τὴν ὥρα ἐκείνη τὴν κρυφή,
Ἰσκιος, ἀέρας θὰ γενῶ
Καὶ θὰ χυθῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Στῆς καθεμιάς σας τὴν ψυχή,
Κι ὄλο τὸν πόνο σας θὰ πιῶ
Γιὰ νὰ πονῶ, ἀδερφοῦλες μου,
Ἐγώ, γιὰ ὅλες σας μαζί!

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Ἦραία καὶ μόνη ἡ Ζάκυνθος
μὲ κυριεύει.

ΑΝΔΡ. ΚΑΒΟΣ

Ἀγαπημένη Ζάκυνθο, γλυκεῖα παρηγορήτρα,
Κλείσε με στὴν ὁλόδροση κ' εὐωδιαστὴ ἀγκαλιά σου
Καὶ δόσε μου σὰν ἄλλοτες τ' ἀέρινα φιλιὰ σου
Ποὺ ἡσυχάζουν τὴν ψυχὴ σὰ μάγια καὶ σὰ φίλτρα.

Νά, τ' ἀρμυρίκια τοῦ γιалоῦ, τὰ θλιβερὰ δεντροάκια!
Στέκονται πάντα στὴ γραμμὴ δειλὰ καὶ σκλαβωμένα,
Κ' ἡ θάλασσα ποὺ μάντεψε πὼς εἶν' ἐρωτευμένα
Μαζύ της, ὅλο τὰ κερνᾶ γλυκόπικρα φαρμάκια.

Νά, καὶ τὸ σπίτι κάτω ἐκεῖ στὸ μαγικὸ Ἄκρωτῆρι
Ποὺ ἐγνώρισε τὴ λιγοστὴ παιδιάτικη χαρὰ μου
Κ' ὕστερα κρυφοδέχτηκε τὰ πρῶτα δάκρυά μου
Μιὰ καλοκαιρινὴ βραδυὰ κοντὰ στὸ παραθύρι.

Θυμᾶμαι εἶτανε γιορτὴ, μεγάλο πανηγύρι
Καὶ πῆγαν ὅλοι μόνη μου, γυρτὴ στὴν καμαρὰ μου
Δίχως αἰτία ἔνοιωθα νὰ σφίγγετ' ἡ καρδιά μου
Ἐνῶ χρυσοσαβάνωνε ὁ Ἥλιος τ' Ἄκρωτῆρι.

Κι ὅταν τ' ἀστέρια ἐπρόβαλαν σ' ὅλη τους τὴ μαγεία:
Κ' ἔλαμψε τὸ περβόλι μας σὰ νάχε λειτουργία,
Ἐγώ, ξεσπώντας ἀξαφνα σὲ κλάματα βραεῖα
Γιὰ πάντα ἀποχαιρέτησα τὴν παιδικὴ εὐτυχία.

Ἐρράντιζε τὰ δέντρα λεπτότατη βροχή
Καὶ χάνονταν στὸ βάθος ἢ ἀκροθαλασσιά
Σὰν ἦρθα γιὰ νὰ σ' εὔρω μὲ μιὰ βαρειά ψυχή.

Ἦθελα στὸ πλευρό σου ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά
Τὶ ὁ Πόνος μου ξυπνοῦσε μὲ μιὰ καινούργια δομή,
Καλή μου φιλενάδα μὲ τὴ γλυκεῖα λαλιά.

Νὰ μ' ἀνταμώσεις βγῆκες καὶ μ' ὄψη χαρωπὴ
Μοῦ πρόσφερες λουλούδια, καὶ μοῦδωσες φιλιὰ
Τόσα, πὺ δειλιασμένη σταμάτησα βουβή.

«Μέσα μου μιὰν ἀγάπη ἀνθίζει μυστικά,
Μοῦ εἶπες, καὶ θέλω κάποιος μαζί μου νὰ χαρεῖ
Νὰ τραγουδήσουμ' ἔλα, στοῦ κήπου τὴ δροσιά.»

Κ' ἐγὼ τότες ἀρχίνησα — θυμᾶσαι; — μὲ φωνὴ
Παράτονη, νὰ τραγουδῶ μὲ σένα τὴ χαρά,
Τὰ ὠραῖα νιάτα, τὴ γλυκεῖα καὶ μάταιη ζωὴ

Κι ἀκόμα καὶ τὸν Ἔρωτα μὲ τὰ χρυσὰ φτερά...

Ἐκεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιά τ' ἀγαπημένο δέντρο
λυγιάται, σειέται, δέρνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ βοριά,
κι' ὡς βροῖσκει' ἀσυντρόφιαστο, δυστυχημένο κ' ἔρμο
μοῦ γνέφει μὲ τ' ἀδύνατα τρεμάμενα κλαριά.

Τὸ παραθύρι ἀνοίγοντας σὰν πέσει τὸ σκοτάδι,
μιὰν ὀμιλία σιγαλὴ θάρχισουμεν οἱ δυό,
αὐτὸ θὰ γέρνει θλιβερὰ τὸ κίτρινο κεφάλι
καὶ γὼ γιὰ τὸν ἀτέλειωτο θάνατο τοῦ μιλῶ καημό,

Γιὰ τὸν καημὸ πὺ πόλεμο βαρὺ μοῦ ἔχει στημένα,
κ' ἐνῶ λυγᾶει καὶ δέρνει με κ' ἐνῶ μὲ τυραννεῖ,
μοῦ ξαναλέει τὰ λόγια του τὰ παραπονεμένα
μπροστά μου ξαναφέρνοντας τὴ θλιβερὴ μορφή.

Καὶ στὸ περβόλι τὸν θωρῶ· τὰ φύλλα πεθαμένα,
σωριάζονται, σωριάζονται στὰ πόδια μας μπροστά,
τρεμάμενος τὰ χέρια μου φιλεῖ τὰ παγωμένα
καὶ τοῦ φιλῶ τὸ μέτωπο γιὰ ὑστερὴν φορὰ.

ΜΥΡΙΕΛΛΑ - ΜΟΙΡΙΤΑ

ὦ! ἔσεῖς ἄερινες μορφές,
ποῦ ἔμπρός μου σταματήσατε μιὰ μέρα
χεροπιασμένες, ὦ ἀδερφές,
ἀγάπες μου Μοιρίτα καὶ Μυριέλλα.

Γεμάτες καλοσύνη, εὐγενικὰ
ἐσκύψατε ἐπάνω στὴν καρδιά μου.
Μυριέλλα, πῶς μὲ κοίταζες δειλά!
Μοιρίτα, πῶς ἐδάριυζες, γλυκειά μου!

Καὶ γὰρ ποῦ συνηθίζω νὰ κρατῶ
τὸ θησαυρὸ τοῦ πόνου μου γιὰ μένα
ἐγὼ ποῦ πάντα μόνη περπατῶ
μὲ τὰ ὄνειράτά μου τὰ σβυσμένα,

Ἐσχάστηκα μπιστά σας καὶ ξεσπῶ
σ' ἓνα βαρὺ κι ἀρρωστημένο θρηνο
ποῦ λυώνει τῆς ψυχῆς σας τὸν ἀνθὸ
σὰν ἡ βροχὴ τὸ νιόβγαλτο τὸ κρίνο.

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

Καὶ σὺ ποῦ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς Πεντέλης
Θὰ σ'εἶχεν ἀναστήσει ὁ Πραξιτέλης,

Νεκρὴ καὶ σύ! Ἄθηνιώτισσα ὁμορφιά
Νεκρὴ! καὶ ποῦ; Στὴ μαύρη ξενιτιά!

Θεῖες καμπύλες ἀπαλὰ χυμένες,
Γραμμὲς ἀπ' τὰ βουνὰ ξεσηκωμένες,

Σκλάβες μέσα στὴν κρούα τὴν ξένη γῆ
Σὰς νοιώθω, καὶ ἡ ψυχὴ μου σὰς πονεῖ.

Λουσμένο ἀπὸ τὸ φῶς κι ἀπὸ τὸ κύμα
Ἐδῶ σὲ καρτεροῦσε κάποιον μνημα

Ἐρημικό, καὶ ὠραῖο, καὶ ἀπλό,
Ἄξιο γιὰ τὸ νεκρὸ σου θησαυρό!

Τὸ χῶμα εἶν' ἀλαφρὸ στὸ περιγιάλι,
Καὶ θάσσουνε ὡς μέσα σὲ ἀνθογυάλι,

Θᾶνοιωθες τοῦ Πελάγου τὴν ἀρμύρα
Καὶ τῶν ἀγριολούλουδων τὰ μῦρα.

Θὰ χάιρουν τὸν Ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια
Καὶ τίς Ἀγάπες ποῦ διαβαίνουν ταίρια!

ΚΕΡΚΥΡΑ

Κάτι και πάλι μ' ἔσπρωξε σὸ τρισμακάριο τὸ νησι
μὲ τὰ παραμυθῆνια κάλλη.
Πηγές, βουνὰ δροσόλουστα, γλυκό μου λιμανάκι ἔσδ'
σᾶς ξαναβλέπω πάλι!

Ἄνησυχὴ θὰ περπατῶ σὸ μαγικὸ ἀκρογιαλὶ
καὶ μὲ καρδιὰ πικρή,
θὰ κόβω τ' ἀγριολούλουδα καὶ τὸ φτωχὸ θυμάρι
στὴν κάθε κορυφή.

Πάρτε με καὶ κοιμίστε με στὸν ἴσκιο σας καὶ πάλι,
δεντρᾶκια στοργικά,
καὶ σεῖς μωρτιές ραντίστε μου τὸ σκεφτικὸ κεφάλι
μὲ τ' ἄνθη τὰ λευκά.

Καὶ σεῖς, — ὦ ἔσεις — περήφανα μεγάλα κυπαρίσσια
μὲ τὴ σεμνόπρεπὴ στολή,
σκορπίστε τὴ γαλήνη σας αὐτὴ τὴν παραδείσια,
στὴν ταραγμένη μου ψυχῇ!

ΟΦΗΛΙΑ

Ἄπόψε θὰ ντυθῶ τὴ χάρι σου, Ὅφηλία,
Καὶ τὰ τετράξανθά σου τὰ μαλλιά,
Καὶ σὰν τὸ χιόνι ἀγνή, λευκὴ σὰν ὀπτασία,
Μὲ τὴν ἀγάπη σου θὰ κάνω γνωριμιά.

Ἡ νεκρωμένη μου καρδιὰ θὰ λαχταρῖσει
Στοῦ Πρίγκηπα τὰ λόγια τὰ βαθιά,
— Ποιὸς ξέρει — καὶ ἴσως τότε ξαναζήσει,
Ὅταν στὰ γόνατά μου θ' ἀκουμπᾶ.

Ἄπόψε θὰ ντυθῶ τὴν τρέλλα σου, Ὅφηλία,
Καὶ φορτωμένη λούλουδα σημαντικά
Θ' ἀρχίσω μιὰ παράξενη κρυφὴ δμιλία
Μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τ' ἀερικά.

Ὁ ἀδερφός μου, οἱ φίλοι μου, ὁ ἔρωτάς μου
Γιὰ μένα θάναι πεθαμένοι πιά,
Καὶ μόνο τὸ τρελλὸ τραγούδι τῆς καρδιάς μου
Τοῦ νοῦ μου θὰ ξυπνάει τὴ σκοτεινιά.

Μὰ ὅταν ἀπ' τὸ Παλάτι θὰ γλιστρήσω
στὸ δάσος, καὶ στὰ διάφανα νερὰ
τῆς λίμνης, τὴ θωριά σου θ' ἀντικρύσω
μὲς στὴ δική μου τραγικὴ θωριά,

ὦ! πές μου, πῶς νὰ μὴ ἐπιθυμήσω.
Ἐφοῦ τόσο σὲ νοιώθω γι' ἀδερφή
Μέσα στὴ λουλουδένια σου μορφῇ
Τὴ μορφῇ μου γιὰ πάντα νὰ τὴν κλείσω;

Δὲ μοῦ ταιριάζει, πές, γλυκειὰ Ὀφηλία,
Ἐπόψε τραγουδώντας θλιβερά,
Καὶ τὴ δική μου ψυχικὴ μανία
Νὰ σβύσω στὰ παλάτια τὰ ὑγρά
Καὶ νὰ γευτῶ μὲ σὲ τὴν ἠρεμία;

ΑΓΑΠΗ

Μιὰ μαύρη θάλασσα τὴν ξέβρασε
μιὰ μέρα στὸ δικό του περιγιάλι.
Τοῦ εἶπε:—Δῶσε μου προσέφαλο
τὰ χέρια σου, νὰ γύρω τὸ κεφάλι.

Εἶμαι ναυαγισμένη κ' ἔρημη,
στάζω φαρμάκι, δεῖς τὰ δάκρυά μου...—
Τῆς λέει:—Ἐχω γιὰ σὲ ξεκούρασμα
καλύτερο ἀπ' τὰ χέρια, τὴν καρδιά μου.—

—Μὰ δὲ μὲ βλέπεις; Εἶμαι δλόγυμνη,
κουρέλια στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ μου.—
Τῆς εἶπε:—Ἀτίμητη ἦ πορφύρα μου,
νά! πάρε τὴν, καὶ ἡ γύμνια σου δική μου.—

—Ἄλλοίμονό σου! Ἐγνοίεις, βάσανα,
Κι ἄγρια πάθια μέσα μου σαλεύουν...—
—Μὰ μὲ τὸ χᾶδι τῆς Ἀγάπης μου
τὰ πιὸ μεγάλα πάθια γαληνέουν!—

—Σῶπα, εἰν' ἀργὰ γιὰ τέτοια ὄνειρα,
ὁ Χάροντας ὑφαίνει τὸ χαμό μου...—
Τῆς λέει:—Ἐχω τ' ἀθάνατο νερό,
νά! πιές το σ' ἓνα φίλημα δικό μου!—

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Νύχτα, κ' οἱ δρόμοι ἀπ' τὸ βοριά
Κρουστάλωσαν, κι ἀπὸ τὸ χιόνι.
Μόνος, ἀντίκρου στὴ γωνιά
Ἔνας ζητιάνος κρουσταλώνει.

Φωνὴ δὲν ἔχει νὰ ζητήσῃ πιά,
Τὸ παγωμένο χέρι δὲν τ' ἀπλώνει.
Μὰ καὶ σὲ ποιόν; Κανένας δὲν περνᾷ
Μαυρίλα κ' ἔρημιὰ τὸν περιζώνει.

Παρέκει ἓνα φανάρι. Ξεψυχᾷ
Καὶ σώνεται τὸ φῶς του, σὰν νὰ λιώνει.
Ξερὸ ἓνα δέντρο τὰ γυμνὰ κλαριά,
Σὰ χέρια ποὺ κοκιάλωσαν, τεντώνει.

Κ' ἐγὼ ποὺ ὅλα τὰ βλέπω ἀπὸ ψηλὰ
Κλαίω, μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω;
Ἐγώ'μαι μιὰ πονόδαρτη καρδιά,
Ἐγώ'μαι πιὸ φτωχιά κι ἀπ' τὸ ζητιάνο!

Γυμνότερη κι ἀπ' τὸ δεντροὶ τ' ἀντικρονὸ
Ἄργοκυλᾷ ἡ ζωὴ μου,
Καὶ παραδέρνει σὰν τὸ φῶς τ' ἄχνὸ
Τοῦ φαναριοῦ, ἡ ψυχὴ μου...

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ

Στὴ φύσῃ ἐμὲ θὰ μὲ θυμᾶστε μόνο,
εἶπες, κι ἀπ' τὸ πλευρό μας ξέφυγες γοργὸς
καὶ τῶρ' ἀκολουθεῖ τὸν ὑστερνό σου δρόμο
θλιμένος καὶ βαρὺς ὁ λογισμός.

Εὐγενικέ μας φίλε, ἡ ὥραία μορφὴ σου
εἶταν γιὰ μᾶς γλυκεῖα παρηγοριά,
κ' ἤξερε ν' ἀνασταίν' ἡ δυνατὴ ψυχὴ σου
ὅλα τὰ νεκρωμένα μας ἰδανικά.

Καὶ τὸ κορμί σου ὑψώνονταν σὰ στήλη ἀρχαία
καὶ μ' Ἀπριλιάτικη ἡ φωνὴ σου ἔμοιαζε βροχή...
εἶσουν ἀδέρφι ἐσὺ μὲ ὅλα τ' ἀπαλὰ καὶ ὥραϊα
καὶ εἶσουν τὸ τρανὸ στολίδι μας ἐσύ.

Ἦρθα νὰ ἰδῶ τὴν Ἄνοιξη—μᾶς ἔλεγες στερνά—
γι' Αὐτὴν μονάχα ἤρθα στὴ ζωὴ.
Τὴν εἶδα, τὴν κατάλαβα, τῆς ρούφηξα τὰ μυστικά,
τώρα ξαναγυρίζω στὴ Σιγή.

ΝΕΚΡΕΣ

Είδα νεκρὸς πὸν ἀπλώνανε τὰ κάλλη τους λυμένα,
χείλια πὸν ἀκόμα γύρευαν φιλιά, μισανοιγμένα.

Είδα νεκρὸς πὸν κρύβανε σεμνὰ τὸ θησαυρὸ τους,
παρθένες πέρ' ἀπ' τὴ ζωὴ, καὶ πέρ' ἀπ' τὸ χαμὸ τους.

Κι ἄλλες κρατοῦσαν ζωντανὰ τοῦ πόνου τους τ' ἀχνάρι
κι ἄλλες τοῦ τρόμου, ὡς ἔφτανεν ὁ χάρος νὰ τὶς πάρει.

Κ' εἶδα γυναῖκα πὸν ἔφεγγεν ἡ ἴδια σὰ λαμπάδα,
περήφανα, τὴ μυστικιά νεκρὴ τῆς ὁμορφάδα!

Κ' εἶδα παιδοῦλες τρυφερὸς πὸν τὰ δετὰ τους χέρια
μοῦ θύμιζαν ἀδικοσκοτωμένα περιστέρια...

Μὰ ὄλες οἱ βασίλισσες τῆς Ὅμορφιάς, τοῦ Πόνου,
παραμερίζουν σὰ φανεῖς, ζητιάνα ἐσὺ τοῦ δρόμου.

Μήτε λουλούδια γύρω σου, μήτε ψυχὴ θλιμένη
μ' ἓνα κουρέλικο μποξὰ σὲ εἶχαν τυλιγμένη.

Καμμιά κραυγὴ δὲν ἔσκιζε γιὰ σένα τὸν ἀγέρα
κι ὡς τόσο — ἐσὺ πὸν γνώρισες τὴν Πίκρα γιὰ μητέρα —

περνοῦσες μ' ἓνα δλόγλυκο χαμόγελο σὰ χεῖλη
κάτω ἀπ' τὸ ἱερώτατο τῆς φτώχειας σου μαντῆλι...

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶμουν βασιλοπούλα μιὰ φορὰ,
ὅμοια μ' αὐτὲς πὸν λέν τὰ παραμύθια,
κ' εἶχα τὴν πούλια σὰ μαλλιά μου τὰ σγουρὰ
καὶ τὸν αὐγερινὸν εἶχα σὰ στήθια.

Καὶ ζοῦσα σ' ἓνα πύργο μακρυνὸ
πὸν ὁ βασιλιᾶς πατέρας μου εἶχε πάρει,
νικώντας παντοδύναμον ἔχτρο,
καὶ καρτεροῦσα ἐκεῖ τὸ παλληκάρι,

πὸν ὡς ἔλεγαν, θάρχόταν μὲ καιρὸ
ἀπὸ μιὰ μακρουσμένη πολιτεία,
καβάλλα σὸ ἀλόγο του τὸ λαμπρό,
γιομάτ' ἀπὸ ἔμορφια καὶ γοητεία.

Κι ἀπὸ τὸ δῶμα τὸ βασιλικό,
ἀκόμα καὶ στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
ἐγύρευα μ' ἓνα βαθὺ παλμὸ
νὰ ξεχωρίσω κάποιον τοῦ σημάδι.

Τὶ δίχως νὰν τὸ νοιώσω, μιστικὰ
ἀγάπησα τὸ μακρισμένο καβαλλάρη
ποὺ διάβαινε λαγκάδια καὶ βουνὰ
κ' ἐρχότανε γυναίκα νὰ μὲ πάρει.

Μὰ ξάφνω, φτάνει μῆνυμα βαρὺ
στὸν πύργο μας, μιὰ βουρκαωμένη μέρα,
— «Ποτὲς τὸ παλληκάρη δὲ θάρθει,
τὸ παλληκάρη ἐπέθανε κεῖ πέρα».—

Καὶ γώ, συνειθισμένη πιά νὰ ζῶ
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸ προσμένω,
κατάλαβα μεγάλο χαλασμό
καὶ κλείστηκα στὸν πύργο τὸ θλιμένο.

Μ' ἀγάλια ἀγάλια ρήμαξε κι αὐτὸς
καὶ ὅλα τριγύρω τ' ἀγαθὰ μου,
κι ὁ αὐγερινὸς ἐσβύστηκε θαμπὸς
κι' ἡ πούλια ἐχάθη ἀπ' τὰ μαλλιά μου.

Κι ὁ δρόκοντας, ἄλλοι καὶ τρισαλλοί,
μ' ἄρπαξε τὴν κορόνα ἀπ' τὸ κεφάλι
καὶ σ' ἓνα δάσος μ' ἐρρίξε γυμνή
νὰ τριγυρῶ μὲ τ' ἄροωστο φεγγάρι.

Καὶ δὲν πεθαίνω κ' ἔρχονται φορὲς
ποὺ ἡ καρδιά μου ἦ πονεμένη
τρέμει κάτου ἀπ' τῶν δέντρων τὶς σκιᾶς
ὡς κάτι ἄκόμα νὰ προσμένει.

Κι ὡς γέρονω πρὸς τῆς λίμνης τὰ νερά,
τὸ φεγγαρίσιο φῶς μου ὑφαίνει
γύρω ἀπ' τὴ χλωμιασμένη μου θωριά
σὰ μιὰ παλιὰ κορόνα ραγισμένη....

ΑΠΟΨΕ ΜΕ ΛΥΠΤΗΘΗΚΑΝ...

Ἐπόψε μὲ λυπήθηκαν τὰ δέντρα τὰ πονετικά,
— ἄχ, πόσο πιδ πονετικά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! —
κ' ἔσκυψαν ὅλα στοργικά πάνω ἀπ' τὴ δόλια μου καρδιά
γιὰ νὰ τὴν ἀλαφρώσουν ἀπ' τοὺς μαύρους πόνους.

Ἐπήρανε τὴν πίκρα τῆς τὰ φυλλαράκια τὰ χλωρά,
τὴν πίκρα καὶ τὰ δάκρυα τὰ φαρμακωμένα,
καὶ τώρα στέκω ἐλεύθερη κι ἀμέριμνη στὴ σιγαλιά,
τὰ χέρια μου δὲ σφίγγονται σὰν πρὶν ἀπελπισμένα.

Βλέπω τ' ἀστέρια τὰ λαμπρά, καὶ τὸ γλωμὸ φεγγάρι
δὲ μοῦ θυμίζει ὡς ἄλλοτες τὴν τραγικὴ βραδιά...
Καὶ τὴν ψυχὴ μου νοιώθω τὴν σὰν τρυφερὸ βλαστάρι
ποὺ ὑψώνεται γιὰ νὰ δεχτεῖ τῆς ζήσης τὴ χαρά!

ΣΤΟ ΓΙΟ ΜΟΥ

ᾠ! γιέ μου ἐσύ, μοναχογιέ, ποὺ ἴσαμε χτὲς ἀκόμα
μοῦ ἐξέσταινες τὰ γόνατα μὲ τὸ μικρὸ σου σῶμα!

Τώρα μοῦ ἀνοίγεις τὰ φτερὰ καὶ φεύγεις μακριὰ μου
κι ἀφήνεις τὸ σπιτάκι μας, κι ἀφήνεις τὰ φιλιὰ μου.

Τί γρήγορα μεγάλωσες! καὶ πῶς νὰ τὸ πιστέψω,
πὸς ἦθε κιόλας ὁ καιρὸς γιὰ νὰ σὲ ξενητέψω,

ἐσέ, ποὺ λίγο νὰ σραφεῖ στὰ πίσω ὁ λογισμὸς μου
σὲ βλέπω νὰ γοργοπερνᾷς ἀδιάκοπα ἀπὸ μπρὸς μου,

μὲ τὸ ἀναμμένο, ἀπ' τὸ τρεχιό, γλυκό σου προσωπάκι
καὶ τὸ κοντοῦλι, ναυτικὸ, λινὸ φορεματάκι!

Καὶ τῶρ' ἀκόμα ψάχνοντας μὲ δακρυσμένα μάτια
τῆς παιδικῆς ζωούλας σου ξεθάβω τὰ κομμάτια.

Καὶ βρίσκω βόλους μὲ χαρτιά μαζὺ καὶ μὲ βιβλία,
καὶ βρίσκω ἀπὸ τὸ χέρι σου ζωγραφισμένα πλοῖα,

τὰ πλοῖα ποὺ ἐλαχτάριζες μακριὰ γιὰ νὰ σὲ φέρουν
στὶς χῶρες ποὺ εἶναι ὄνειρο, στὶς χῶρες ποὺ μαγεύουν

κάθε παιδιοῦ τὴ νέα καρδιά, ποὺ ὄλο ποθεῖ καὶ θέλει
νὰ ἰδεῖ, νὰ ἐγγίξει, νὰ γευτεῖ, τῆς γῆς ὄλο τὸ μέλι!

Τὴν ἅγια θύρα τῆς ζωῆς τρεμάμενη σοῦ ἀνοίγω
καὶ κρύβω τὴ λαχτάρα μου, καὶ τὸν καημὸ μου πνίγω.

Μὰ εἶναι μεγάλος μου ὁ καημὸς, κ' εἶναι πικρὴ ἡ ψυχὴ μου...
ὦ! διάφανο ἀγριολούδουδο βγαλμένο ἀπ' τὴν πνοή μου,

μονάχα ἐσύ, φωτίζοντας βαθειὰ τὴ σκοτεινιά μου
τὸ νεκρωμένο ἐξύπναγες παλμὸ μὲς τὴν καρδιά μου!

Τώρα σὲ χάνω. Ἀμίλητη, ἀδάκρυτη, καὶ μόνη
βλέπω τὴ νύχτα νᾶσχετα βαρειά, καὶ νὰ μὲ ζώνει...

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ

THE MYRIELLAS MOY

Χριστέ μου ὄνειρεύουμαι τὴν πύρινη
τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν Σου
ἔξω ἀπ' τὶς χῶρες καὶ ἀπὸ τοὺς Ναοὺς
ποὺ σοῦχτισαν τὰ πλήθια τῶν πιστῶν Σου.
Τὴν ὄνειρεύουμαι σ' ἀπόμερο
ψαράδικο φτωχὸ νησάκι,
θλιμένο, γιὰτὶ ὁ Χάρος πέρασε
καὶ τοῦκλεις τὸ κάθε του σπιτάκι.
—Οἱ караβοκυραῖοι ἀπὸ καιρὸ
στῆς θάλασσας βρισκόνται τὸ βυθό,
καὶ ἄλλοι ξενητεμένοι χρόνια τώρα
σὲ μακρυσμένη ἀγνωστὴ χώρα.—
Στὸ ρημαγμένο ποὺ φαντάστηκα
νὰ στόλιζες Χριστέ μου, ἐρημοκλήσι,
πληθαίνοντας βουίξει τὸ μελίσι
καὶ χτίζουνε φωλίτσες τὰ πουλιά.
Κ' ἡ σκεβρωμένη ὡς θ' ἀκουσθεῖ καμπάνα
—ποὺ ὁ ἦχος τῆς ἀνθρώπινο εἶναι κλάμμα—
θᾶρτουν ἀνηφορίζοντας, γυρτές,
οἱ μαυρομαντηλοῦσες οἱ Κυρὲς

μὲ τὰ παιδάκια τους ἀντάμα.
Χηράμενες, μαννάδες κι ἀδερφές
θ' ἀπλώνουν πρὸς Ἐσένανε τὰ χέρια,
ψυχές δικές Σου, ἀγνές ψυχές,
ποὺ δουλεμένες ἀπ' τὸν πόνο, γιὰ τὸν Πόνο Σου
θὰ λιώνουνε μπροστά Σου ὡς ἀγιοκέρια!
Καὶ τὰ παιδιὰ στεφάνια θὰ Σοῦ πλέκουνε
— τὰ γιλιαγαπημένα Σου παιδάκια —
μ' εὐωδιαστὸ θυμάρι, μὲ χαμόμηλο
καὶ μ' ἀγρία τοῦ γιалоῦ κρινάκια.
Κ' ἡ γερασμένη τοῦ παπᾶ ἡ φωνὴ
τρεμάμενη κι ἀργή θὰ σμίγει
μὲ τρυφερὸ ἓνα βέλασμα προβάτου,
μὲ τοῦ βουνίσου ἀγέρα τὴν ὁσμὴ
καὶ μὲ τὸ βόγγο τοῦ κυμάτου....

II

Σ' ΑΓΑΠΩ!

Σ' αγαπῶ· δὲν μπορῶ
τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ
πιο βαθύ, πιο ἀπλό,
πιο μεγάλο!

Μπρὸς τὰ πόδια σου ἔδῶ
μὲ λαχτάρα σκορπῶ
τὸν πολυφύλλο ἀνθὸ
τῆς ζωῆς μου.

ὦ! μελίσει μου! πιές
ἀπ' αὐτὸν τὶς γλυκὲς
τὶς ἀγνὲς εὐωδιές
τῆς ψυχῆς μου!

Τὰ δύο χέρια μου νά!
στὰ προσφέρω δετὰ
γιὰ νὰ γύρεις γλυκὰ
τὸ κεφάλι,

κ' ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ
κι ὅλη ζήλεια ζητᾷ
νά σοῦ γίνει ὡς αὐτὰ
προσκεφάλι!

Καὶ γιὰ στρῶμα Καλὲ
πᾶρε ὅλην ἐμέ,
σβῦσ' τὴ φλόγα σὲ μὲ
τῆς φωτιᾶς σου,

ἐνῶ δίπλα σου ἐγὼ
τὴ ζωὴ θ' ἀγροικῶ
νά κυλάει στὸ ρυθμὸ
τῆς καρδιάς σου...

Σ' ἀγαπῶ· τί μπορῶ
Ἄκριβὲ νὰ σοῦ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἀπλό,
πιὸ μεγάλο;

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἀπόψε μὲς τὴ νεκρικὴ τῆς νύχτας ἡσυχία
μιὰ σκοτεινὴ, μιὰ τραγικὴ θυμῆθηκα ἱστορία,

τὴν ἄκουσα; τὴ διάβασα; δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι,
μὰ πάντα τρέμω σὰ τὴ συλλογᾶμαι.

Σ' ἓνα νησάκι ἐρημικὸ πολὺ μακρὸν ἀπ' ἐδῶ
ἓνα κορίτσι ἔζοῦσε ταπεινό.

Εἶχε δουλειὰ ὁ πατέρας της νὰ θάβει, νὰ ξεθάβει
κι αὐτὴ τὰ νεκροκάντηλα ν' ἀνάβει.

Στὴ χώρα δὲν ἐπήγαινε, δὲν ἔβλεπεν ἀνθρώπους
κι ἀγνάντευεν ἀπὸ μακριὰ τοὺς στρατοκόπους.

Στὸ περιβόλι τῶν νεκρῶν μεγάλωσε ἀγαποῦσε
τοὺς τάφους γιὰτὶ δίπλα τοὺς μέρα καὶ νύχτα ἔζοῦσε.

Ἐφύτευε καὶ στόλιζε τὰ μνήματα τὰ κρύα,
γι' αὐτὴν ὁ θάνατος καμμιά δὲν εἶχε σημασία.

Μιά μέρα χινοπωριανή, μέρα σκοτεινιασμένη
πού λισσομάναγε ὁ βορριάς, ἡ θάλασσα ἀγριεμένη

ξέβρασε ἀπὸ τὰ σπλάχνα της νεκρὸ ἓνα παλληκάρι
πού ἔλαμπεν ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ σὰν τὸ φεγγάρι.

Μαζεύτηκεν ὅλο τὸ νησιὶ στὴν ἀκροθαλασσιὰ
κι ἔκλαιγε τὴ χαμένη λεβεντιὰ.

Θρηνοῦσε καὶ καμάρωνε τὰ πεθαμμένα νειῶτα
πού ἐπῆραν τόσο γρήγορα τοῦ Χάροντα τὴ στράτα.

Δυὸ νέα παιδιά τὸ σήκωσαν, τὸ βάλανε στὸν ὄμο
κι ὅλοι μαζὺ πῆραν τὸν ἴσιο δρόμο,

στὸ κοιμητῆρι τοῦ νησιοῦ πού ἔπαίε τὰραχιασμένο
μὲ κυπαρίσσια ὀλόμαυρα ζωσμένο.

Στὴν ἐκκλησιὰ τὰπίθωσαν χαροκαμένη μάννα
τὸ σκέπασε μ' εὐωδιαστὸ σεντόνι, κ' ἡ καμπάνα

ἐσήμαινε λυπητερὰ λυπητερὰ ὡς τὸ βράδυ
πού ἀπλώθηκε τριγύρω τὸ σκοτάδι.

Χλωμὸ μὲς ἀπ' τὰ σύγνεφα προβαίνει τὸ φεγγάρι
νὰ ἴδει τὸ πεθαμμένο παλληκάρι.

Μ' ἀπ' τὸ φεγγάρι πιδὶ χλωμῇ τοῦ νεκροθάφτη ἡ κόρη
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μνήματα μὲ βῆμα ἀργὸ ἐπροχώρει.

Λουλούδια εἶχε στὰ χέρια της, λουλούδια στὴν ποδιά της
καὶ λουλουδένιο στέφανο τριγύρω στὰ μαλλιά της.

Δρασκέλισε τὴν ἐκκλησιὰ γοργοτυπᾶ ἡ καρδιά της,
ταράζει χαλασμός τὰ λογικά της.

Τὸ παλληκάρι τὸ νεκρὸ τῆς κυριεύει τὴν ψυχὴ
ἀπ' τὴ στιγμή πού τῶφεραν ἐκεῖ.

Λόγια τοῦ λέει τρυφερά, λόγια γλυκά, λόγι' ἀπαλά,
τοῦ στεφανώνει τὰ ξανθὰ μαλλιά,

καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ μάτια καὶ τὸ σφραγισμένο στόμα
κι ἀκόμα τὸ φιλεῖ κι ἀκόμα.....

Μ' ἄξαφνα τὴν ἀπόλυτη τῶν τάφων σιωπὴ
στριγγὴ φωνὴ τὴν τάραξε καὶ τραγικῆ.

Κ' ἦταν σὰν νᾶκραζε ἡ φωνὴ στὰ μνήματα τὰ κρύα,
«εἶχε λοιπὸν ὁ θάνατος μιὰ τέτοια σημασία!»

Τὴν ἴδια νύχτα χάθηκε, κανεὶς πιά δὲν τὴν εἶδε,
κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει ποῦ νὰ πῆγε,

μὰ λένε πὼς τρελλάθηκε τοῦ νεκροθάφτη ἡ κόρη
καὶ πῆρε τὰ λαγκάδια καὶ τὰ ὄρη....

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ὁ Ἔρωτάς μας δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει ἐδῶ στὴ χώρα,
στενοχωριέται, λιώνει.

᾽Ω, πᾶμε ἀπὸ τετράψηλη κορφή νὰ δεῖ τὴ μπόρα
καὶ νὰ γευτεῖ τὸ χιόνι.

Νὰ ξανασάνει, νὰ χυθεῖ στὸ λεύτερον ἀγέρα
μὲ τᾶγρια τὰ πουλιά,
ποῦ ζοῦν ἀναγαλλιάζοντας, κι ἀπλώνουν στὸν αἰθέρα
σὰν τροπαια τὰ φτερά!

Τὴ μέρα ὁ Ἥλιος πύρινος θ' ἀναταράξει μέσα μας
τὸ ναρκωμένον αἷμα
καὶ δροσερές, μὲ τὰ νερὰ θὰ τρέχουνε κ' οἱ σκέψεις μας
σὲ δλόβαθο ἓνα ρέμμα.

Θ' ἀρχίσουμε νὰ νοιώθουμε τοῦ γέρω πεύκου τὴ μυλιά,
τοῦ θυμαριοῦ τὰ μύρα,
τῆς λεύκας τὸ τρεμούλιασμα ποῦ τὴν ἀλλάζουν τὰ πουλιά
βράδου κι αὐγὴ σὲ λύρα!

Οἱ νύχτες θᾶναι διάφανες, κι ἐμεῖς κοντὰ στὸν οὐρανό,
θὰ βλέπουμε τᾶστέρια

νά ξεκινούν χαρούμενα για τὸ δικό μας τὸ βουνὸ
για τὰ δικά μας χέρια!

Κανένas τῆς Ἀγάπης μας τὴν ἱερώτατη ἠδονὴ
κανένas δὲ θὰ ξέρει
Μόν' ἢ καλύβια ἢ ταπεινὴ, κι ἀπ' τὴν ἐλάτινη σκεπὴ
τὸ ποῦ θὰ πνέει ἀγέρι.

Στῆς εὐτυχίας τὰ κύματα μπασμένοι πρώτη μας φορὰ,
θὰ τρέμουμε κ' οἱ δύο μας
μὴ ξεπροβάλλει ἀπ' τοὺς ἀφροὺς κάποια Γοργόνα—συφορά!—
καὶ πνίξει τ' ὄνειρό μας!...

Μ' ἀγάλια ἀγάλια ἢ ταραχὴ τοῦ ἀρρωστημένου μας τοῦ νοῦ
θὰ φύγει ἀπὸ σιμά του,
καὶ θὰ χαροῦμε τὴ χαρὰ τοῦ ἀφρόντιστου μικροῦ παιδιοῦ,
καὶ τ' ἀναφτέρισμά του.

Ὡσπου μιὰ νύχτα, εὐλαβικά, καὶ μὲ ξαλάφρωμα καρδιάς
θὰ δοῦμε ν' ἀνεβαίνει
μέσ' ἀπ' τὸ σπλάγχο τοῦ βουνοῦ, ἢ θεία Γαλήνη πρὸς ἐμᾶς,
καὶ μέσα μας νὰ μπαίνει!

Καὶ σὰ νὰ μ' ἔπρωξ' ἓνα χέρι ξαφνικά,
ἔξω ἀπ' τὴ ζέστα τοῦ σπιτιοῦ,
καὶ μούκλεισε τὴ θύρα βιαστικά, —
χαμένη βροσκομαι στοῦ δρόμου τὴν ἐρμιά,
κ' ἡ νύχτα κρούα, δίχως φεγγάρι,
μιὰ νύχτα παγωμένη τοῦ Γεννάρι...
— Λυχνάρι ἐγὼ ἢ καρδιά σου
θὰ γίνω, νὰ ὀδηγῶ τὰ βήματά σου.
— Ἀπ' τὸ σκοτάδι πιότερον ἔσένα
φοβοῦμαι, δακρυοστάλαχτη καρδιά.
Ἐσὺ στὸ μαγεμένο μονοπάτι
μὲ τραβήξες στὰ χρόνια τὰ παλιά,
καὶ μ' ἔμπασες στὸ σπιτί—ὦ τρισαλιά!
στὸ σπιτί ποῦ μᾶς πρόσμενε ἡ Ἀγάπη.
— Τόσο νὰ ἰδῶ τὴν ὄψη της ποθοῦσα! —
— Χρόνια γιὰ νὰ τὴν εὔρω τριγυροῦσα.
Κι ἀπ' τὸν πολὺ τὸ δρόμο πιά μοῦ ἔλυσαν
τὰ σιδερένια ποῦ ἐφοροῦσα πέδιλά μου.
Μὰ ἐγὼ καὶ γυμνοπόδα ἐπερπατοῦσα.
Καὶ τὸ λιοπύρι μ' ἔλυωνε, τὰ χιόνια
μὲ παγώναν, μὲ πλήγωναν τὰγκάθια...
Ποῖς θεὸς νάνιστορήσει μοῦ τὰ πάθια!
— Ὡσπου μιὰ μέρα σ' ἔφερα σιμά της.

— Μαγεύτηκ' ἡ ματιά μου ἀπ' τῆ θωριά της!
— Πῶς καίγονταν τὸ αἷμα μου λιβάνι
γιὰ κείνη...
— Κ' ἡ ψυχὴ μου,
λευκὴ σὰν τὴν ἁγία περισσότερα
φτερούγιαζε κοντὰ της νύχτα μέρα...
Τώρα καρδιά μου, πάλε ξεκινούμε
δίχως νὰ ξέρουμε ποῦ θὰ βοηθοῦμε!
— Στὸ ἴδιο μονοπάτι θε νὰρθοῦμε,
στὸ ἴδιο τὸ παλιὸ τὸ μονοπάτι,
καὶ μιὰ ἡμέρα πάλε θὰ σταθοῦμε
στὸ σπίτι ποῦ στολίζει το ἡ Ἄγάπη,
— Μᾶς ἔδιωξ' ἡ Ἄγάπη...
— Νὰ τὴ ζητάμε πάντα εἶναι γραμμένο.
— Ἀπόστασα νὰ περπατῶ, νὰ περιμένω...
ἀπόστασα καρδιά μου, καὶ δέχο
σὰν ἄλλοτες τὰ σιδερένια πέδιλά μου...
— Ἔχω γιὰ σένα ἐγὼ τὰ δύο φτερά μου!
— Τὰ λαβωμένα σου φτερά... μὰ ὥστόσο
στὸ Χάρο τὴν ψυχὴ μου θάπιθῶσω,
θέλω νὰ ἡσυχάσω πιά στὸ μνήμα.
— Μὰ ἐμὲ ἡ ζωὴ μου φούντωσε σὰν κῆμα!
Θέλω παντοῦ νὰ πᾶς νὰ τὴ ζητήσεις,

τῆς θύρας τὸ κατώφλι νὰ φιλήσεις,
κι ἂν δὲν ἀνοίξει ἡ θύρα, νὰ τὴ σπάσεις,
μαζί μου ὅλο τὸν κόσμο νὰ χαλάσεις
μπορεῖς!
— Καρδιά μου,
ἡ θύρα ἐκλείστηκε κατάστηθά μου...
τῆς νύχτας μπῆκ' ἐντὸς μου τὸ σκοτάδι...
φέξε μου νὰ κατέβουμε στὸν Ἄδη!

ΚΑΤΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ...

Κάτι μέσα μου στενάζει,
Δὲν τ' ἀκοῦς;
Κάτι μέσα μου σπαράζει,
Ποιὸς τὸ βάζει νοῦς!

Ξεχασμένα, πεθαμένα
δὲ γνωρίζω ἐγώ,
Πάντα μὲ τὰ περασμένα
κρυφοζῶ.

Καὶ μοῦ γίνονται τρομάρες
κ' ὑπνοφαντασιές,
πίκρες, πόνοι, κ' οἱ λαχτάρες
οἱ παλιές.

Παραδέσσω μὲς στὰ δίχτυα
τοῦ θυμητικοῦ...
Βόηθα νάβγω ἀπ' τὴν ἀλήθεια
κι ἀπ' τὸ νοῦ.

Πές μου πὼς γιὰ τὴν Ἀγάπη
τὴν τρανή,
θὰ νικήσεις τὸν Ἀράπη
ποῦ μὲ τυραννεῖ.

Καὶ τὸ δράκο θὰ σκοτώσεις
στὴ σπηλιά...
Πές μου πὼς θὰ μὲ λυτρώσεις,
πές μου, ἀπ' τὰ στοιχιά!

Κι ἄσε ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα
Ἐρωτά μου ἐσύ,
τὴν ψευτιά νὰ ρέει ἀκόμα
τὴ χουσή,

ὡς τὴν ὥρα ποῦ θὰ γίνεις
— ἄχ, φριχτὸ κακό! —
ποῦ καὶ σὺ γιὰ μὲ θὰ γίνεις
ξωτικό!...

ΑΔΕΡΦΟΣΥΝΗ

Ἄδερφια μου, ἡ ζωὴ βαρύτερη
ποῦ ζοῦμε.
Μόνη παρηγοριά, τὸ θανάτο
νὰ καρτεροῦμε.

Κι ὁ θάνατος νὰ εἶναι τάχατες
ἀραξοβόλι,
καὶ τέτοιο ποῦ τὸ φανταζόμαστε
περβόλι;

Μία φυλακὴ ποῦ ὅλους μας καρτερεῖ
νὰ ζώσει,
καὶ μ' ἀλυσίδες πιδὲ παντοτεινές
νὰ μᾶς σκλαβώσει;

Ἐλάτε ἀδέρφια μου ὅλοι μαζί
νὰ δοῦμε,
σὰν τί μπορεῖ νὰ κάνει πιδὲ λαφριά
τῆ ζωὴ ποῦ ζοῦμε.

Ἐλάτε νὰ γενοῦμε μιὰ ψυχὴ,
ὅλοι σὰν ἓνας,
κι ὅ,τι ἐντὸς κλαίει, νὰν τὸ πεῖ
καθέννας.

Νὰ διώξουμε τὸ μῖσος τὸ φοιχτὸ
μέσ' ἀπ' τὸ στήθος,
καὶ τῆς καρδιᾶς νὰποτινάξουμε
τὸ βῦθος.

Λόγια ποῦ στάζουν καλωσύνη, ἀπλὰ
νὰ ποῦμε,
κι ἀδερφικὰ τῆς πίκρας τὸ ψωμί
νὰ μοιραστοῦμε.

Νὰ μὴ ζητᾶμε ποῦθ' ἐρχόμαστε
ποῦ πᾶμε
νὰ μάθουμε, ἢ Ἀγάπη ἐμπρὸς
κι ἀκολουθᾶμε...

Ἡ δυστυχία στέκει ἀγνάντια μας
κολώνα!
Ἄδερφια, ἄς δώσουμε τὰ χέρια μας
γιὰ τὸν ἀγῶνα.

Κι ἔτσι ἐνωμένη μας ἡ δύναμη
μπορεῖ, ποιὸς ξέρει!
κάποι' ἀλλαγὴ στὴ μαύρη Μοῖρα μας
νὰ φέρει...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα. Νύχτα βαθειά, και τὸ φεγγάρι
μέσ' ἀπ' τὸν οὐρανὸ πού ἀναγαλλιάζει,
στῶν δέντρων τὰ γυμνά κλαριά
στολίδι' ἀτίμητα ταιριάζει.
Κι ἀρχίζει και με τέχνην ἀραδιάζει
στ' ἀρόκλωνα—γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρη —
σειρὰ -σειρὰ μαργαριτάρι!

Φεγγάρι φεγγαράκι, ἔλα και στόλισε
τὴν κοῦρα, τὴν ἀδεια κάμαρή μου,
τὸ μοναχὸ παιδί μου
μεγάλωσε και πάει στὴν ξενιτεία.
Μὰ ἐμέν' ἀπόψε ἡ σκέψη μου γυρίζει στα παλιά
τὰ χρόνια, και τ' ἀναζητᾷ ἡ καρδιά μου
και τὸ ποθεῖ, μικράκι ὡς εἶτανε
τὸ μοναχὸ παιδί μου.

ᾠ! ἔλα, ὡς νὰ τὸ εἶχα ἐδῶ κοντά μου
μιὰ μυστικὴ νὰ κάνουμε γιορτὴ.
Φεγγάρι φεγγαράκι,
φέξε μου για νὰ βγάλω ἀπ' τὸ κουτί
ὅλα τὰ παιγνιδάκια τὰ παλιά,
κι ἀπ' τὴ λησμονημένη τὴ γωνιά
τῶν Χριστουγέννων τὸ δεντρόκι.

... Νά οἱ στρατιῶτες, νά και τὸ καράβι,
νά τὸ ναυτάκι μέσα στὴ βαρκούλα.
— ᾠ! πῶς για σένα ὁ πόθος μου ξανάβει,
ποῦ βροίσκεσαι παιδιάτικη καρδοῦλα; —
σὲ κράζει ὁ караγκιόζης, δές, ἀκόμα
γελάει με τὸ πλατύ του στόμα,
κι ὁ ἄγγελος με τὰ φτερά ἀπλωμένα
ἐτοιμος για ταξίδια ὄνειρεμένα!
Καλῶς τον και τὸν γέρον ᾠ Βασίλη
με τὸ κρυφὸ χαμόγελο στα χεῖλη...

Φεγγάρι, φεγγαράκι, ἐσὺ τὸ φῶς σου,
και γῶ θὰ τοῦ κορεμάσω τὴν καρδιά μου...
Μὰ τί σιγὴ βαθειά! στὴν καμαρά μου
καμμιά κραυγὴ χαρῆς δὲν ἀγροικιέται.
ᾠ χλιοφιλημένο μου χεράκι,
χεράκι πού μεγάλωσες, κι ὡστόσο
πάντα μικρὸ σὲ βλέπω ἐγώ, χεράκι
φτιαγμένο ἀπὸ βελουδο κι ἀπὸ χνουδι
ἀγγελικιᾶς φτερούγας, ὦ χεράκι
πού εἶσαι και δὲν εἶσαι πουθενά,
ἔλα στὴ μυστικιὰν ἐτούτην ὄρα,
ἔλα νὰ μάσεις τὰ παλιά σου δῶρα,
ἔλα και σάλεψε τὰ παγωμένα φύλλα
σὰ μιὰ πνοή, σὰ μιὰν ἀνατροχίλα,
κ' ὕστερα κρούσου με τ' ἀστέρι τῆς Αὐγῆς
ἀνάμεσα Θανάτου και Ζωῆς.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Χρυσό μου άγούρι, θέριεψεν ό πόνος
μέσ' στη δοκιμασμένη μου καρδιά.
Γιά συλλογίσου! Πέρασ' ένας χρόνος
πού μ' άφησες νά πᾶς στην ξενιτειά.

Ή δοφαναή άγκαλιά μου σέ γυρεύει
— φωλιά δίχως τή ζέστα του πουλιού —
τό στόμα μου για σέ κρυφοσαλεύει
κι άκούω τόν κούφιον ήχο του φιλιού.

Μέρα τή μέρα σώνονται τά χάρδια
πού γιόμιζαν για σέ τά δυό μου χέρια,
κ' έτσι σφιχτοδεμένα τώρα κι άδεια
μοιάζουν σά νά τά λάβωσαν μαχαίρια...

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τόν Πόνο σου φτωχή ψυχή, πόσο τόν έζησα βαθειά
κ' έγώ στά περασμένα!
Πόσο τά μαύρα φίδια του πού σου σπαράζουν την καρδιά,
μέ σπάράζαν και μένα!

Τήν άγρια τούτη συφορά με τόν άτέλειωτο βυθό
πού άνοίγεται μπροστά σου,
νά τή μετρήσεις δέν μπορείς ώς τή μετρούω ή ξένη έγώ
πού βρίσκομαι μακριά σου.

Ήρθεν ή ώρα κ' ή στιγμή, νά δεις τό δράμα τής ζωής
πώς παίζετ' έδώ κάτω,
κ' επίσημα νά γνωριστείς με τό μυστήριο τής σιγής
του φοβερού θανάτου...

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σιγαλομίλητο, καλό, παρθένο δάσος πάλι
στά μυστικά σου βάθη τριγυρνῶ.
Στή μρωμένη ὡς ἄλλοτε νανούρισέ με ἀγκάλη,
γι' ἀγνὸ ἀγεράκι ἐδίψασα, γιὰ πράσινο πεινῶ.

Ἡ πολιτεία εἶναι κακιὰ· στά δίχτυα της μᾶς δένει,
σὲ πανηγύρια πρόστυχα μᾶς σέρνει, μᾶς κερνᾷ
μὲ τίς ἀσκήμιας τὸ κρασί, ποὺ κἀνει νὰ βαραίνει
μέρα τὴ μέρα πιὸ πολὺ ἢ καρδιά.

Ξόρκια θὰ κάνω ἐκεῖ ποτὲ νὰ μὴ ξαναγυρίσω.
Ἡ χλωμιασμένη σάρκα μου κ' ἡ ἄρρωστη ψυχὴ
μπροστά σου γονατίζουνε· βοήθα με γιὰ νὰ ζήσω
κοντά σου μιὰ πρωτόγονη ζωὴ!

ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΗΣ ΒΟΥΝΟΠΛΑΓΙΑΣ

Σπιτάκι τῆς βουνοπλαγιάς, ἐρημικὸ σπιτάκι
πῶς βροίσκεσαι μονάχο κι ὄρφανό;
Βλέπω τὰ παραθύρια σου κλειστά, σβυστὸ τὸ τζάκι
κάθε φορὰ σιμά σου ὅταν περνῶ.

Κανένας δὲ σὲ χαιρετᾷ τὰ λιγοστὰ δεντρά σου
στέκονται σὰν ἀχάιδετα παιδιὰ,
καὶ σοῦ στολίζουν πένθιμα τὴ μαύρη μοναξιά σου.
Ἡ κουκουβάγια κλαίει μὲς τὰ κλαδιά.

Κι ὅμως αὐτοὶ ποὺ σ' ἔχτισαν δὲ διάλεξαν στὴν τύχη
τὴν ἱερὴ τοῦ δάσους σιωπή,
γιὰ νὰ ξεφύγουν θὰ ἤρθανε τοῦ φθόνου τᾶγριο νύχι,
κάτω ἀπὸ τὴν ξυλένια σου σκεπή.

Ἐδῶ ἡ ζωὴ θὰ διάβαινε γλυκεῖα σὰν παραμῦθι.
Τί λόγια θ' ἀκουστήκαν, τί φιλιὰ!
Νοιώθω πῶς κλάμμα ἐρωτικὸ τριγύρω σου ἐξεχύθη,
νοιώθω παντοῦ σβυσμένη μιὰ φωτιά.

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σβυσμένη! ποιὸς τὴν ἔσβυσε; ἢ καταλύτρα Μοῖρα;
ὁ Χάρος; τάχα ἢ ἴδια τῶν πνοῆ;
κι ἀπὸ τὴν ἀλογάριστη τοῦ πάθους τῶν πλημμύρα
δὲ σώζειτ' οὔτε μιὰ γλυκεῖα βοή;

Δικό μου ἂν ἦσουν πλάι σου θαρρόμουμε νὰ ζήσω
σπιτάκι ριμαγμένο, σιωπηλό,
καὶ δίχως τίς παλιὲς χαρὲς ποτὲ νὰ σοῦ ξυπνήσω
θαῦρα ἐγὼ μαζὺ σου νὰ μιῶ,

γιὰ ὅλα τὰ ὄρατα ποὺ φεύγουνε χωρὶς νὰ μᾶς πονοῦνε,
χωρὶς καμμιά νὰ δώσουν προσοχή,
γιὰ ὅλα τὰ ὄρατα ποὺ φεύγουνε χωρὶς νὰ στοχαστοῦνε,
πὼς ἔχουν καὶ τὰ σπύτια μιὰ ψυχή.

Εἶχα καιρὸ, πολὺν καιρὸ νὰ σ' ἀγναντέψω δάσος,
κ' ἔρχομαι τώρα ντροπαλὴ καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι...
Πὼς μπόρεσα νὰ σ' ἀρνηθῶ! καὶ τώρ' ἀπὸ πῶς βάθος
ἄχαρης χώρας ἔρχομαι στὴν ἀγκαλιά σου πάλι!

Μὲς ἀπ' τὰ δέκα δάχτυλα μὲ φόβο σὲ κυττάζω,
ἀκούω πουλιὰ νὰ κελαιδοῦν, τὰ δέντρα νὰ μιλοῦνε,
τρέμ' ἢ καρδιά μου ἀγάπη μου, ἀγάπη μου φωνάζω,
τὰ χεῖλη μου λόγια γλυκὰ σαλεύουν γιὰ νὰ ποῦνε...

Σὲ ποιὸ ἀπ' ὅλα; στὸ πουλί; στ' ἀγέρι; στὸ χορτάρι;
γιὰ στὸ περήφανο βουνὸ τὸ βασιλεῖα τῆς φύσης;
μὴ μέθυσ' ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ καὶ μ' ἔχει συνεπάρει
ὁ πόθος πάλε τῆς ζωῆς στὸ πρόθυρο τῆς Δύσης;

Σ' ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ

Βουνό ξερό, βουνό θεριό
που από μικρή σε λαχταρώ,
βουνό σκιές γιομάτο και μαγεία,
μέ λόγια δέ μπορώ να πώ
γιατί και πόσο σ' αγαπώ,
κοντά σου ποιά με σέρνει γοητεία!

Από μικρή σε γνώρισα: θυμάμαι πώς συχνά
μέσ τη ζεστή μου κάμαρα ξεχνοῦσα τὰ παιγνίδια,
και πίσω από τὰ τζάμια τὰ θαμπά
που ή βροχή τὰ ράντιζε δλοένα,
κάρφωνα μάτια έκστατικά
σ' έσένα!
Και σὺ θαμμένο μέσ την καταχνιά
μέ τρόμαξες, γιατί θαρροῦσα
παντοτεινά πώς σ' έχανα... μα ώ! χαρά
δταν σε λίγο πάλι σε θωροῦσα!
Κι όμως βαρύ, τραχὺ βουνό,
πάντα βουβό και σκοτεινό
δέ μου χαμογελοῦσες.
Μόνο τή νύχτα ερχόσουν μυστικά
σά μιὰ καλή του δάσους ξωτικά
και τὰ ὄνειρά μου κυβερνοῦσες.

Κι άμέσως μ' έπερνες και φεύγαμε
στά σύγνεφα, στον άνοιχτόν άγέρα,
κι άνάμεσ' από μονοπάτια άπάτητα
μ' έφερνες στην κορφή σου, και κεί πέρα
σ' ένα καλύβι διάφανο μ' άπίθωνες,
και έβλεπα πριν ο ύπνος να με πάρει
κάποιο μεγάλο άστέρι που κατέβαινε
για να σταθεί στην πόρτα μου λυχνάρι!
Βουνό, σά γλυκομάννα με διαφέντευες
κ' έλεα, τὸ σπίτι νά! τάληθινό μου,
θάχω άδερφάκια μου τὰ πεύκα, τις δξίες,
και τὸ κοτσούφι θάχω σύντροφό μου.

Μεγάλωσα: τὰ μάγια σου πάντα μου πλάνευαν τὸ νοῦ,
μά έσύ καλή του δάσους ξωτικά
δέ ξαναφάνηκες ποτέ τή νύχτα μυστικά,
για να με πās άνάμεσα τῆς γῆς και τουθρανοῦ.
Δέν ξαναφάνηκες ποτέ! μα πάντα σε ποθῶ,
δέ με χωράει τάχαρο και τὸ κλεισμένο σπίτι,
του ὄνειρου μου τὸ διάφανο καλύβι νοσταλγῶ
πούχε για θείο λυχνάρι του τὸ φῶς του άποσπερίτη.
Έδώ ή ζωή μου αλοίμονο! κιλάει δίχως χαρά,
στάθηκ' ὄχτρος μου ὁ έρωτας, με γέλασε ή έλπίδα.
Καιρός να φύγω άγέρι, φῶς, δέντρα, πουλιά, νερά,
σάν άδερφή δεχτείτε με στην άγια σας πατρίδα!

Ω! ΔΕΝΤΡΑ

“Ω! δέντρα πού ἡ ἀνθρώπινη σκληρότη σέ ντουβάρια
σᾶς κλείνει, γιὰ νὰ χαίρεται μόνη τὴν ἔμορφιά σας,
ὡς βλέπω νὰ σωριάζονται γύρω σας τὰ λιθάρια,
πονεῖ ἡ ψυχὴ μου καὶ θρηνεῖ τὴν ἀδικη σκλαβιά σας

Παιδιά τοῦ δάσους λεύτερα θρεμμέν’ ἀπὸ τὸν ἥλιο,
μεγαλωμένα στοῦ βουνοῦ τὸ μυρωμένο ἀγέρι,
σᾶς κλέβουν ἀπ’ τὸ ἱερὸ πού ἀνήκετε βασιλείο,
καὶ τὸν κρυφὸ τὸν πόνο σας κανέννας δὲν τὸν ξέρει.

Κάλλιο νὰ πέφτει κροαυνὸς μὲ μιᾶς νὰ σᾶς ρημάζει
παρὰ νὰ μαραζώνετε σὲ μάντρα νοικοκύρη,
νὰ νοιάθετε πὼς στὸ βουνὸ πέρα γλυκοχαράζει,
κι ὅμως τὸ φῶς δὲ δύναται σὲ σᾶς νὰ πρωτογεῖρει. . .

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

“Ω! ἱερὴ τῆς ἔξοχῆς γαλήνη!
ἡ διψασμένη μου ψυχὴ σὲ πίνει
σταλιά σταλιά σὰ γάλα καὶ σὰ μέλι
σὰ μυρωμένο ἀγέρι ἀπ’ τὴν Πεντέλη!

Ζῶ δίχως σκέψη, περπατῶ, κυττάζω,
καὶ γίνομαι ὅλη ἓνα μεγάλο βάζο,
γιομάτο ἀπ’ ἀγριολούλουδα, θυμάρι
βάρσαμο, καὶ νιοθέριστο χορτάρι.

“Όταν ὁ ἥλιος πάει νὰ βασιλέψει
κάτι ἀπὸ μὲ μαζύ του θὰ μισέψει,
κι ὅταν φανεῖ, στὴν ἐδική μου ἀγκάλη
θὰ πρωταπλώσει τ’ αὐγινά του κάλλη.

Στὴ χύτρα τὸ χωριάτικο φαί μου
μοσκοβολάει στ’ ἀντικρυνὸ δέντρο μου
ἢ λύρα τῶν πουλιῶν ἀπαλοπαίξει
ὡς κάθομαι στ’ ἀπλοϊκὸ τραπέζι.

Όλα τόσο καλά και ήμερα τόσο!
μου δίνουν και δεν έχω τί να δώσω...
Χωριατοπούλα τὸ χαμόγελό σου
ἄς εἶναι πάντα ὁ μόνος θησαυρός σου.

Στὸ φτωγοκαλυβάκι ἐδῶ ποῦ μένω
κανέναν ἐδικὸ δὲν περιμένω,
τίποτ' ἀπὸ τὸν κόσμο δὲ γυρεύω
στά πουλιά και στά δέντρα ἐγὼ πιστεύω!

ΤΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ...

Τί να σᾶς πῶ, τί να μοῦ πεῖτε
καλά μου δέντρα τώρα πιά;
Στέκομ' ἀγνάντια, σᾶς κυττάζω
και μοῦ ραγίζετ' ἡ καρδιά.

Πόση χαρά, δύναμη πόση
δὲν ἔπαιρν' ἀπὸ σᾶς ἐγώ,
ἀγαπημένοι μου συντρόφοι,
και τί και τί δὲ σᾶς χρωστῶ!

Μὰ νά! ποὺ φτάνουν κάποιες μέρες
και κάποιες ὥρες σκοτεινές
ποὺ πέφτουν ἄξαφνα σὰ μπόρες
μεσ' στὶς ἀνθρώπινες ζωές.

Κ' εἶναι δρεπάνια ποὺ θερίζουν
σὲ μιὰ μονάχα, ἀκοῦς, στιγμή,
δλα τὰ λούλουδα π' ἀνθίζουν
μέσ' στὴν ἀξέγνοιαστη ψυχή.

Τί νὰ σᾶς πῶ, τί νὰ μοῦ πεῖτε
παλιοὶ συντρόφοι μου καλοί,
σὰν ἦρθε τώρα καὶ μὲ βροῆκε
σὰν ἦρθ' ἡ ὥρα ἡ σκοτεινή...

Μὰ ρίξτε γύρω στὸ λαιμό μου
τὰ μυρωμένα σας κλωνιά,
κάντε νὰ νοιώσω δλόγυρα μου
σὰ μιὰν ὀλόδροση ἀγκαλιά,

κι ἀρχίστε νὰ μοῦ τραγουδάτε
μὲ τὸ τραγούδι τῆς σιγῆς,
τὸ μαγεμμένο παραμῦθι
τῆς περασμένης μου ζωῆς...

ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΜΟΥ

Μοῦ γίνηκε πηγὴ χαρᾶς τὸ ἔργο τὸ κελλί μου
μὲ τὴν ἐλάτινη σκεπή, τὰ κάτασπρα ντουβάρια
τὸ παραθύρι διάπλατο τ' ἀνοίγω, κ' ἡ ψυχὴ μου
ἀκολουθεῖ τῶν ἀστεριῶν τὰ φωτισμένα χάδια.

Ἦλη τὴ μέρα σκιάβα του τὸ δάσος μὲ κραταίει,
γιατὶ τὰ μάγια του πολλά, τὸ πλοῦτος του μεγάλο,
ἡ ὑπαρξή μου ἀπλώνεται, σκοραπίζεται καὶ πάει,
σμίγει μὲ πεῦκα, γίνεται μελίσι, ἀηδόνη λάλο.

Μὰ σὰ βραδιάσει λύνονται τὰ μάγια, καὶ γροῖζο
φτωχότατη στὸ ταπεινὸ κελλί ποῦ μὲ προσμένει
τὰ σκεβρωμέν' ἀπ' τὸν καιρὸ κονίσματα ἀντικρίζω,
κι ἀπάν' ἀπ' τὸ κλινάρι μου μιὰ σήγισσα ἀγιασμένη.

Ποιὸ τάχα νὰ τὴν ἀγίασε μαρτύριο; Ἡ καντήλα
τοῦ κοινοστάσιου θλιβερά φωτίζει τὴ μορφὴ τῆς
κρατεῖ τὸ δισκοπότηρο, καὶ μιὰν ἀνατριχίλα
ἠδονικὴ ἀπ' τὸ αἶλο ξεχύνεται κορμὶ τῆς.

Κι ὅταν ὁ ὕπνος ἦρεμα τὰ μάτια μου σφαλίσει,
στὰ δνειράτά μου ἡ σήγισσα μ' ἀγάπη κατεβαίνει
καὶ «πιές τοῦ πόνου τὸ πιετό, μοῦ λέει, θὰ σὲ δροσίσει»
πίνω, καὶ κάπι οὐράνιο μὲς τὴν ψυχὴ μου μπαίνει.

ΓΛΥΚΥΤΑΤΕΣ ΜΕΡΕΣ...

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

Γλυκύτατες μέρες και ξάστερα βράδια,
λαμπρά μεσημέρια, χρυσά δειλινά,
αἴγες πελοφόρες, ὦ φῶς! ὦ σκοτάδια!
σᾶς χάρηκα ὡς ψυχὴ ἄλλη καμμιά.

Τὸν Ἥλιο πατέρα μου τὸν ἔκαλοῦσα,
γιὰ μάννα μου λάτρευα τὴν πλοῦσια γῆ,
τὴν κάθε ἡμέρα μου μὲ πάθος ζοῦσα
ὡς νάταν ἡ πρώτη μαζί κι ἡ στερνή.

Τὸν Ἔρωτα σὺν τὸ μελίσει τραγοῦσα
μὲ γνώση πῶς εἶναι γιὰ λίγον καιρό·
τὸ κάθε τριγύρω μου μ' ἀγάπη ἔρευνοῦσα,
μὲ μύρα τρεφόμουνα καὶ κρύο νερό.

Καινούργια ἦταν πάντα γιὰ μένα τὰ δῶρα
ποὺ μοῦδινε ἡ φύση μὲ τόση σιοργή.
Μὰ μέσ στη χαρὰ πῶς σὲ πρόσμενα ὦρα
ποὺ δίνεις τὴ λήθη καὶ τὴ σιωπή!

Πῶς πρόσμενα τότε τώρατὸ δρεπάνι
νὰ κόψει τῆς νιότης μου τὸ ροδανθό,
καὶ νύφη στοῦ χάρου νὰ μπῶ τὸ λιμάνι
ντυμένη τὸν πέπλο τὸν παρθενικό.

Δὲν ἦρθεν ἡ ὦρα σὺν ποῦπρεπε τώρα
τινάξει ἡ ψυχὴ μου σπασμένα φτερά,
καὶ σ' ἓνα κελλὶ σὰ γρηῖτα ρασοφόρα
τῆς πίστες τὰ μάτια ἀνάβει κεριά.

Τ' ἀνάβει καὶ σβύνουν καὶ πάλι τ' ἀνάβει
κ' οἱ μέρες μου σώνονται ὅμοια θολές,
καὶ σὰ θαλασσόδαρτο ὁ νοῦς μου καράβι
διωγμένο ἀπ' τὰ πέλαγα κι ἀπ' τὴς στεριές.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τὸ φτωχικό μου βροίσκεται σπιτάκι
πλάι σ' ἓνα δάσος πλούσιο περισσά,
κι ὅλη τὴ μέρα σκλάβω μὲ κρατᾶ
τὸ μωωμένο μουσικό του ἀγέρι,
ποῦ μ' ἀπαλοκαϊδεύει τὰ μαλλιά
σὰν τρυφερὸ κι ἀγαπημένο χέρι.
Πολλὲς φορὲς κι ὅταν νυχτώσει ἀκόμα
δὲ φεύγω· ξαπλωμένη ἐκεῖ στὸ χῶμα
καὶ καρτερώντας νάβγει τὸ φεγγάρι,
συχνά λαφρὸς ὁ ὕπνος μ' ἔχει πάρει.
Κι ἔρχετ' αὐτὸ καὶ δίπλα μου πλαγιάζει,
κ' ἡ λάμψη του στὸν ὕπνο μὲ ξαφνιάζει,
ξυπνῶ, κι ὦ θᾶμμα! βροίσκομαι σὲ στρῶμα
ὄλο ἀπὸ χρυσάφι κι ἀπ' ἀτλάζι...

Κ' ἔτσι κυλάει σὰν πάντα λαγγεμένο
καὶ δυνατὸ μαζὺ τὸ καλοκαίρι,
κυλάει ἀργὸ σὰν ὄνειροπαρμένο,
ἀτέλειωτο καὶ λάγνο μεσημέρι...

Καὶ μιὰν ἡμέρα ξάφνου στὴ στέγη μου ἀντηγεῖ
τοῦ χινοπώρου ἡ πρώτη χαρούμενη βροχή.
Χοροπηδώντας φτάνει, τραγουδιστά, τρελλά,

ἀξέγνοιαστη παιδοῦλα μὲ δάχτυλ' ἀπαλά.
Τὸ πλούσιο δάσος φέρνει μαζὺ της, προσφεροτὸ
σὲ διάφανο, δροσάτο, μεθυστικό ποτὸ
τέτοιο, ποῦ μιὰ λαχτάρα μοῦ γέρνει τὸ λαιμό,
κι ἀνοίγοντας τὸ στόμα κατὰ τὸν οὐρανό,
ἀφίνω τὴν κεραίστρα πλατειὰ νὰ μοῦ κερνᾶ
ὄλα μαζὺ τὰ μῦρα τὰ χινοπωρινά...

Μὰ μιὰ ἡμέρα πάλι στὴ στέγη μου ἀντηγεῖ
μιὰν ἄλλη, μιὰ θλιμμένη βροχή σὰν προσευχή,
σὰν προσευχὴ ποῦ στέλνει ἀπ' τὸ βαθὺ οὐρανὸ
ψυχὴ ποῦ παραδέχεται μὲ πόνο ἀνθρωπινό.
Τὸ παραθύρι ἀνοίγω, κ' οἱ στάλες της μιὰ μιὰ
βαριά, γιομάτες ἄχγα σὰ δάκρυα σιωπηλά,
σὰ δάκρυα μαζωμένα καιρὸ μὲς στὴν καρδιά,
μοῦ πέφτουνε στὰ χέρια, στοὺς ἄμους, στὰ μαλλιά...

Κλείνω τὸ παραθύρι ὁ κεραννὸς
ἔσπᾶ θυμὸς, τρομάρα καὶ φοβέρα
τὸ σκοτεινὸν ἐγέμισαν αἰθέρα.
Σ' ἀνάκατο τὰ δέντρα ἓνα σωρὸ
ἀπελπισμένο ἀρχίησαν χορῶ.
Βροχή, βροντή, μαυρίλα, ἀστραποφῶς.

Μιά λεῦκα τρέμει δλόγυρτη, μονάχη...
 κι ἀπάνω ἀπ' τὴ φοιχτὴ γιγαντομάχη
 κλεισμένος, γροῖζα πέτρα ὁ οὐρανός!
 ... Μονάχη εἶμαι κι ἐγὼ στὴν καμαρὰ μου
 καὶ περιμένω, λεῦκα, με λαχτάρα...
 Σὰν παγωμένο φεῖδι τὸ σκοτάδι
 ἀπλώθη δλόγυρά μου, τί τρομάρα!
 Μὰ πῶς; ἤμουνα πάντα τόσο μόνη;
 τώρα τὸ πρωτονοιώθω... τὸ καντῆλι
 θ' ἀνάψω, εἶναι τὸ φῶς του συντροφιά.
 Ἄνάβοντάς το τρέμει μου τὰ χεῖλι
 καὶ μέσα μου ἡ καρδιά μου σὰ νὰ λιώνει...
 Νά! στὸ τραπέζι μου βιβλία, χαρτιά.
 Καμμιά φορά μιὰ ψεύτικη ἱστορία
 προσφέρει ἀληθινὴ παρηγοριά.
 Μὰ τί μποροῦν νὰ κάμουν τὰ βιβλία
 ὅταν οὐρλιάζουν ἔξω τὰ στοιχεῖα!
 Μπορεῖ ἡ ψυχὴ μου τώρα νὰ ἡσυχάσει;
 Ὁ κερωνὸς ἐτάραξε τὴν πλάση,
 κι ἔχω τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς διαβάσει
 στῆς λεύκας τὴν τρεμάμενη ἀγωνία...

Ἔρημ τσιγγάνα τριγυρνῶ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
 δίχως πατρίδα καὶ δικούς καὶ δίχως συντροφιά.
 Λυτήσου με τὴ δύστιχη, διαβάτη μου, καὶ δός μου
 λίγη παρηγοριά.

Ποῦθ' ἔρχομαι; καλὰ καλὰ, δὲν ξέρω, μὰ θυμοῦμαι
 πὼς κάποιτ' ἔζησα καὶ γὰρ σὲ σπίτι φωτερό,
 πὼς εἴχαμε γλυκὸ ψωμί νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε
 νεράκι δροσερό.

Σὰ σπουγγιτάκια τὰ μικρὰ παιδιά μου κελαιδοῦσαν
 κ' ἡ μάνα μου τοὺς χτένιζε τὰ δλόχουσα μαλλιά,
 τ' ἀδέρφια μ' ἄγρια θεριά στὸ δάσος κνηγοῦσαν
 μ' ἀτρόμητη καρδιά.

Κι ὁ ἄντρας μου σὰν ἡμερο τριγύριζε λιοντάρι,
 μὰ ὅταν τὴ νύχτα στὴν ἀδρή του μ' ἔκλειν' ἀγκαλιά
 κι ὁ ἴδιος ὁ Χάρος θάτρεμε σιμά του νὰ μὲ πάρει
 καὶ θε νὰ διάβαινε μακριά.

Κι όλους μαζί μιὰ θεϊκιὰ μᾶς ἔσμιγ' ἀγαδότη,
ὁ λύχνος μᾶς γαλήνευε τὰ πρόσωπα, ἡ φωτιὰ
μᾶς ζέσταινε τὰ γόνατα, καὶ τὴν αὐγὴ ἔμεῖς πρῶτοι
δεχόμαστε τοῦ ἥλιου τὰ φιλιὰ.

Τώρα μονάχη βρίσκομαι δὲν ξέρω ποῦ πηγαίνω,
παραμονεύει με ἡ νυχτιὰ κι ὁ λύχνος δίχως λάδι,
τὸ ξένο σπίτι εἶν' ἄπονο γιὰ μένα καὶ κλεισμένο,
καμιᾶς ἀγάπης γύρω μου τὸ χᾶδι.

Ποῦ εἶστ' ἀγαπημένοι μου; ποῦ βρίσκεσαι μητέρα;
χτυπᾷ τ' ἀντρός μου πάντοτε γιὰ μένανε ἡ καρδιά;
Ἔρημ Τσιγγάνα μὲ βροχὲς χτυπιέμαι καὶ μ' ἀγέρα,
ἔρημ Τσιγγάνα σέρνομαι σ' αἰώνια ξενητεία!

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΟΥ

Τὰ βήματα, ὦ! τὰ βήματά σου
τὰ γνώριμα τ' ἀγαπημένα
πόσον καιρὸ εἶναι σωπασμένα!
Ἔχω ποθήσει τὴ μιλιὰ σου,
τὰ μάτια σου, τὰ δυό σου χέρια,
ἔχω διψήσει τὰ φιλιὰ σου,
μὰ ποῖα μὲ σφάζουνε μαχαίρια
σὰ θυμηθῶ τὰ βήματά σου
ποῦ ὡς τᾶκουα, μὲ μιᾶς ἀκέρια
βρισκόμουν μὲς τὴν ἀγκαλιὰ σου...

Τ' ἀγαπημένα βήματά σου
στὰ δνεῖρατά μου τρομαγμένα
φτάνουνε κάποτε σὲ μένα!
Δὲν ξεχωρίζω τὴ μιλιὰ σου,
τὰ μάτια σου, τὰ δυό σου χέρια,
δὲ μὲ ζεσταίνουν τὰ φιλιὰ σου,
μὰ σὰ χαμένα περιστέρια
φτερουγιαστὰ τὰ βήματά σου
ζυγώνουν, καὶ μὲ μιᾶς ἀκέρια
βρίσκομαι μὲς τὴν ἀγκαλιὰ σου.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ...

Θέλω νὰ ξέρεις πὼς δὲν ἔσβυσε
μέσα μου ἡ πύρινη ματιά Σου,
κι αὐτὰ τὰ χρόνια πού δὲ μ' ἔβλεπες
ἐγὼ τὰ πέρανα σιμά Σου!

Θέλω νὰ ξέρεις πὼς τὸ χέρι Σου
στή μοναξιά μου μ' ὀδηγοῦσε,
θέλω νὰ ξέρεις πὼς ἡ σκέψη Σου
τὰ ὄνειράτά μου κυβερνοῦσε.

Κι ὅταν ὁ ἄγριος πόνος μ' ἔπνιγε
Ἐσέναν ἔκραζα βοήθεια,
καὶ Σὺ ἐρχόσουν, ὦ! τὰ λόγια Σου
τί δροσολόγημα στὰ στήθια!

Θέλω νὰ ξέρεις κι ὅτι πέρασα
πολλὲς νυχτιὲς μαζὺ μὲ Σένα,
ἐνῶ ἡ βροχὴ κωλοῦσε πένθημα
κι ἦσαν τὰ πάντα ἡσυχασμένα.

Κ' ἐκεῖ Σοῦ ξεμυστηρεῖτο
τὰ πάθια μου, τὰ μυστικά μου.
Σοῦδειξα τὴν ψυχή μου ὀλόγυμνη,
Σοῦλεα: «λαχταρᾷ ἡ καρδιά μου

νὰ μπεῖ μὲς τὸ κρυφὸ, βαθύσκωτο
τῆς θείας καρδιάς Σου περιβόλι».
Καὶ Σὺ τὴν ἔμπαζες, τῆς ἔδινες
ἔσκουρασμα κι ἀραξοβόλι!

Καὶ μ' ἄνοιγες καὶ τὶς τετράζουρες
βούσσες τοῦ Ὀλύμπιου τραγουδιοῦ Σου
κ' ἔπιν' ἀχόρταγα, καὶ τοὺς καρπούς
γεύομουν ὠρμούς τοῦ νοῦ Σου.

Κι ὅπου κι ἂν βρέθηκα, μονάχη μου
ἦ μὲς τὸ βούϊσμα τοῦ κόσμου,
ἦσαν Ἐσύ, παντοῦ καὶ πάντοτε
ὁ μυστικὸς ὁ σύντροφός μου.

Θέλω νὰ ξέρεις πὼς θὰ κáιγεται
πάντοτε μέσα μου ἢ ματιὰ Σου
καὶ ὅσα χρόνια μοῦ ἀπομένουνε
ἐγὼ θενὰ τὰ ζῶ κοντὰ Σου!

Κι ὅταν ὁ Χάρος πὸν λαχτάρισμα
τέτοιο! μᾶς ἔδωσε μιὰ μέρα,
τέλος κινήσει κ' ἔρθει νὰ μὲ βρεῖ
προτοῦ μ' αὐτόνε φύγω πέρα,

θέλω νὰ ξέρεις πὼς μὲ Σένανε
τὰ στερνὰ λόγια θὰ μιλήσω,
κι ἀργὰ μὲ Σέ, γιὰ κάποιο ἀνέβασμα
σὲ κάποιο Βράχο θὰ κινήσω....

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ

Στὴν πανώρια κορφή
τοῦ βουνοῦ, κρεμαστὴ
σὰν πανάρχαιο δεντροῖ
νάμαι πάλι!

Τὸ κοτσύφι λαλεῖ
κι ἀπαντᾷ μὲ στριγγὴ
πεινασμένη φωνὴ
τὸ τσακάλι.

Βλέπω κάτω τὴ γῆ
καὶ τὴ σκιάβα ζωὴ
νὰ ξυπνάει μισερή,
σὲ μὲ δόθηκ' ἡ χάρη

νὰ μορεῖ μου ἡ ψυχὴ
σὲ πανώρια κορφή,
τὴν αὐγὴ νὰ χαρεῖ
τὸ φεγγάρι!

Κ' εἶμαι ἡ ἴδια ἐγὼ
ποῦ κρατοῦσα γυροτὸ
μὲς τὰ χέρια τὰ δυὸ
τὸ κεφάλι,

καὶ ποῦ τώρα μοροῶ
τὸν πλατὺν οὐρανὸ
νὰ κρατῶ, νὰ σφαλῶ
στὴν ἀγκάλη!

III

ΠΟΘΟΣ

Ἡ γυναῖκα δὲν εἶμαι πιά ἢ παλιὰ
ποὺ ἔκρυβε μέσ' τὰ χέρια τῆ μορφῆ της
γιὰ νὰ σοῦ πεῖ λογάκια ἐρωτικά
μὲ τῆ γλυκότερη φωνή της.

Γιατὶ μιὰ νύχτα ὁ Πόθος, μιὰ βουβὴ νυχτιά,
ἀφοῦ μὲ φίλησε σφιχτὰ στὸ στόμα,
μοῦ μίλησε γιὰ κάποια μυστικὰ
ποὺ ὡς τὰ θυμάμαι τρέμω ἀκόμα...

Καὶ τώρα ξετυλίγω καὶ πετῶ
τὰ πέπλα ποὺ σκεπάζουν τὸ κορμί μου,
δλόγυμνη μπροστὰ σου θὰ σταθῶ,
κρατώντας ὑπερήφανα τὴν κεφαλὴ μου,

γιατ' εἶμαι ἀλήθεια ὠραία, κῦττα τί μεριά!
πῶς τρέμουνε καὶ λαχταροῦνε τ' ἀγγιγμά σου,
καὶ τί ζεστὰ τὰ χεῖλια μου θὰ δίνουνε φιλιά,
σὰ θὰ μὲ κλείσεις μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου.

Και μπρόστα ἔχω φειδίσια καὶ γερά
ποῦ ἔρχονται, ἰδέξ, νὰ σοῦ προσφέρουν
γλυκοβελούδινα δύο στήθια ἐρωτικά,
ἴδια γλωμὰ τραντάφυλλα ποῦ τρεμογέρονουν....

Πᾶρε με, ψάξε με, σὲ καρτερῶ,
σάν τ' ἀγιοκέρι λιώνεται ἡ ψυχὴ μου
προσμένοντας τὸ φίλημά σου τὸ τρανὸ
ποῦ θὰ τραντάξει πέρα ὡς πέρα τὸ κορμί μου!

Ἡ σάρκα σου στὴ σάρκα μου δὲ φτάνει αὐτό,
μιὰν Ἡδονὴν ἀτέλειωτη ζητῶ ἀπὸ σένα,
τέτοια, ποῦ ἀπὸ τὰ χέρια σου ν' ἀργοδιαβῶ
στοῦ Χάροντα τὰ χέρια τ' ἀπλωμένα!

ΠΑΘΟΣ

ὦ! τὰ μάτια, τὰ μάτια σου
ποῦ ὅλο χρώματ' ἀλλάζουν,
μὲ γητεύουν τὰ μάτια σου
καὶ βαθειὰ μὲ σπαράζουν.

Μὲς τὰ χέρια—τὰ χέρια σου—
τὰ γερά, τ' ἀτσαλένια,
τρεμουλιάζουν τὰ χέρια μου
σάν πουλιὰ λαβωμένα!

Καὶ τὸ σῶμα, τὸ σῶμα σου,
νευρικὸ κι ἀντριωμένο,
πῶς τὸ λιώνει τὸ σῶμα μου
τὸ βαρεῖα κουρασμένο....

VOLUPTAS

Ἐλάτε, ὁ Κόσμος ὅλος εἶμαι ἐγώ.
Μὲς ἀπ' τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά μου
ἀπ' τὴ ματιά, κι ἀπὸ τὰ δαχτυλά μου
τῆς Ἡδονῆς πετιέται τὸ στοιχειό.
Ἐλάτε, ὁ κόσμος ὅλος εἶμαι ἐγώ.

Μὲ ρόδα εὐωδιασμένο ἔχω τὸ στρῶμα
κι ἀπάνω του—μεθυστικὸ πιωτὸ—
χυμένο τὸ ἀλαβάστρινό μου σῶμα.

Ὅμως Ἀγάπη μὴ γυρεύετε ἀπὸ μένα,
δὲ θὰ μὲ ἴδετε ἔμπρὸς σας νὰ λυγίσω
καὶ πᾶνε τὰ τραγούδια σας χαμένα! —

Μέσα μου ἄγριες νοιώθω ἐπιθυμίες,
καὶ τὶς ἐρωτεμένες σας καρδιές
πῶς θάθελα νὰ μπόρεια νὰ μασήσω
μὲς τὰ λευκά μου δόντια, τὰ γερά,
σὰ φρέσκα μυγδαλάκια τραγανὰ
καὶ τὸν αἱμάτινο χυμὸ τους νὰ ρουφήξω!

Δάκρυα δὲ θέλω· δὲ ζητῶ
παρὰ φωτιὰ γιὰ τὴ φωτιὰ μου,
τὰ σαρκικὰ φιλιὰ μου
στόμα ποὺ στάζει φλόγα νὰ γευτεῖ.

ὦ! τί μὲ νοιάζει τότες κι ἂν κοπεῖ
τὸ νῆμα ἀπὸ τῆς Μοίρας μου τ' ἀδράχτι,
ἀφοῦ θὰ νοιώθω πῶς θὰ σκορπιστεῖ
ἀπὸ ἠδονὴ τὸ εἶναι μου σὲ στάχτη.

ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ

Σιμώνει ὁ Χάρος· δὲ σὲ βλέπω καθαρά...
Δός μου τὰ δυό σου χέρια,
σκύψε νὰ ἰδῶ ξανὰ τὰ μάτια σου,
τὰ δυό μου ἀστέρια!
Φεύγω, καὶ ποῦ θὰ πάω, ἀλλοίμονο!
χωρὶς ἐσένα,
φεύγω καὶ τί θὰ γίνεις ἄμοιρε
χωρὶς ἐμένα!
Τὸ πρῶτο μας ἀντάμωμα θυμᾶσαι το;
Ἦμουν ἐγὼ δροσιά σ' ἓνα περβόλι,
κ' ἤρθες ἐσὺ—ἡ φωτιά—καὶ μ' ἔζωσες,
μ' ἔκαψες ὅλη!
Καὶ τὸ παρθένο σουῶσα κορμί·
σὲ δέχτηκε, σὲ λάτρεψε, κι ὡς τώρα
μέρα δὲν πέρασε, δὲν πέρασε στιγμή
δίχως νὰ καίγεται γιὰ Σέ, ἴδια λαμπάδα
ζωντανή καὶ μυροφόρα!

Ἄκου τὰηδόνια πῶς γλυκολαλοῦν...
Σφίξε με, μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
δός μου νὰ πιῶ, νὰ πιῶ, νὰ πιῶ!
τὰ ὄσα θὰ μούδινες φιλιά σου.

Σὲ ποιὸ Θεό, ποιὸν Ἅγιο νὰ προσευχηθῶ;
Δὲν πίστεψα παρὰ μονάχα στὴν Ἀγάπη!
Γι' αὐτὸ καὶ θέλω, ὡ θέλω νὰ σμιχτῶ
μὲ σένανε, τὴν ἄρα αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη!
Ὁ Χάροντας κ' ἡ Ἥδονή, ἄς φτάσουνε, Καλέ μου, ἀντάμα!
— ὦ! πῶς ἀπλώνεται βραχνὸ τὸ ἐρωτοστάλαχτό μας
|λάμμα—
Πάρε με μ' ὅλη τὴ ζωή, μὲ τὴν κραυγή, μὲ τὴν ὀσμὴ σου!
Κάμε νὰ ζήσει μου ἡ ψυχὴ, γιὰ πάντοτε μὲς τὴν ψυχὴ σου!

ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΡΑΝΩ...

— Γλυκειά Έρανώ, τὰ χάρδια μου τάρνηθρες
καὶ τόσες ἄλλες μάταια σὲ ποθοῦνε.
Στ' ἀντρίκια τὰγκαλιάρια μὴ γύρισες;
οἱ φιλενάδες σου ἔχουν νὰν τὸ ποῦνε...
Ποιὸς τάχα νὰ σὲ χαίρει ἀγαπητικιά;
πὲς μου Έρανώ... γιατί σὲ εἶδα ψὲς ἀργά
σ' ἀπόκρυφο περβόλι μοναχὴ
νάποτραβίεσαι...

— Μὴ πλανιέσαι,
κι ἔλα, ὦ Ξανθώ, σιμά μου νὰ σοῦ πῶ
κάτι παρᾶξενο... μὰ κράτα το γιὰ σένα...
Ἀγάπησα καὶ χαίρουναι τὴν ἴδια ἐμένα!
Σὰν ξαφνιασμένο ἐλάφι μὲ κυτᾶς,
μ' ἄκουσε σὺ ποὺ ξέρεις ν' ἀγαπᾶς
μόνον τοὺς ἄλλους... ἄκουσε νὰ δεῖς.
Μέσα στὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ,
ξαπλώθηκα μιὰ μέρα καταγῆς
γυμνή, στὸ βάθος τοῦ περιβολιοῦ.
Ἐνα λεπτὸ κλωνάρι λουλουδιοῦ
μοῦ χάρδευε τὰ στήθια χλιαρὸ
τοῦ θνακιοῦ τὸ διάφανο νερὸ
μοῦ ξέπλενε τὰ πόδια ἀπ' τὰ κλαριά
τῆς φουντωτῆς μηλιάς, τᾶηδόνι

μὲ γλυκοτρέμουλη ἄρχισε φωνὴ
νὰ τραγουδεῖ τὸν Έρωτα καὶ νὰ μὲ λῶνει...
Κι ὡς μοῦσφιγγε τὰ στήθια ἡ Ἥδονή,
ὁ νοῦς μου γύριζε στὰ περασμένα
κι ἀναθυμότουν ἕναν ἕνα
τοὺς νιοὺς, ποὺ χάρηκαν στὴν ἀγκαλιά μου
τὰ φλογερὰ φιλιὰ καὶ τὴν δροσιά μου,
κι ἀναθυμότουνε τὶς κόρες
ποὺ ἐρχόντανε σὲ μὲ στεφανοφόρες
καὶ βύζαιναν τῆς ἡδονῆς τὸ γάλα...
Δυὸ γέρικα πλατάνια τρισεγάλια
μὲ δροσίζαν μὲ τὰ πλατιά τους φύλλα,
τριγύρω μου τῶν λουλουδιοῦν τὰ μῦρα
σὰν καταιγίδα ἐπέφτανε... διψοῦσα
γιὰ μιὰ καινούργιαν ἡδονή, βογγοῦσα
ἀπ' τὴν ποὺ μ' εἶχε ζῶσει ἀνατριχίλα...

Τότε Ξανθώ, χωρὶς νὰ καλονοιώθω
τί κάνω, φρενιασμένη ἀπὸ τὸν πόθο,
καθὼς τυλίγει ὁ κύκνος τὸ λαιμὸ
κάτω ἀπ' τὸ μαλακὸ φτεροῦ
καὶ σᾶνειρα βυθίζεται γλυκά,
ἔτσι διπλώθηκα κ' ἐγὼ
γύρω ἀπ' τὸν ἴδιο μου ἑαυτό,
κι ἀπόλαψα— ὦ! τρανὴ χαρὰ! —
τὴν ἴδια μου τὴν ὁμορφιά.

ΡΟΔΙΛΗ

Ροδίλη, αγάπη μου Ροδίλη,
ἀκουσε πού στο λέω, ἦρθεν ἡ ὥρα
νά μου προσφέρεις με χαρά τὰ χεῖλη,
ἦρθεν ἡ ὥρα, αγάπη μου Ροδίλη,
ν' ἀλλάξουμε τοῦ Πόθου μας τὰ δῶρα.
Αὔριο γιορτή· μεγάλο πανηγύρι
στή χώρα. Νὰ μὴν πᾶς. Θὰ σὲ προσμένω
μόλις ἀπ' τὸ βουνὸν ὃ ἥλιος γύρει
στὸ δάσος τὸ πυκνὸ κ' ἐρημωμένο.
Ντυμένη μ' ἕναν ἄζωστο χιτῶνα
λεπτό, γιὰ τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα
δίχως βραχιόλια νάρθεις καὶ στολίδια.
Κι ἄσε τἀγαπημένα μου τὰ γίδια
τὸ δρόμο νὰ σοῦ δείξουν, νὰ σὲ φέρουν
σιμά μου. Μὴν τὰ σκιαῖσαι, Κυρά μου,
γιατ' εἶναι φίλοι μου καλοὶ καὶ ξέρουν
ἀπὸ καιρὸ πολὺ τὸν ἔρωτά μου.
Βλέπεις στὸ δάσος κάθομαι ὡς τὸ βράδυ
μονάχος, καὶ μιλάω μετὰ τὸ κοράδι.
Ὅταν θάρθεις, θὰ ἰδεῖς λαμπρὸ μου ἀστέρι
πόσα καλὰ γιὰ σένα θάχω φέρει.
Σταφύλια ἀπ' τὴν κληματαριά, καὶ σῦκα
δροσάτα θάχω κόψει ἀπ' τὶς συκιές

τοῦ χωραφιοῦ μας, πού σταλάζουν γλύκα.
Ὅτι σᾶρέσουν ξέρω οἱ λιχουδιές,
καὶ θὰ σοῦ φέρω ἀπ' τὴν κερήθρα μέλι
διάφανο καὶ ξανθὸ σὰ κεχομπάρι,
κι ἂν ὄλο, ἀκοῦς; τῶν μελισσῶν τὸ σμάρι
ἀπάνω μου χυμίζει, θὰ στο φέρω!
Θὰ φέρω ἀκόμα, ἀπ' τὸ δικό μου ἀμπέλι
κρασί μοσχάτο, ἄγνὸ καὶ ρόδινο,
πού ὅταν τὸ πιεῖς, αγάπη μου, τὸ ξέρω,
θὰ σοῦ φανεῖ ἀπαλὸ κι ἀνώδυνο
τὸ σμίξιμο τῆς σάρκας μας. ὦ! ἔλα!
τῆς ἡδονῆς νὰ νοιώσουμε τὴν τρέλλα!
Παρθένα δὲν ταιριάζει πιά νὰ μένεις,
μεστὸ εἶναι τὸ κορμί σου, τί προσμένεις;
Εἶν' ἡ ζωὴ μας λίγη, καὶ τὰ χρόνια
πού φτάνουν θὰ σκορπίσουνε τὰ χιόνια
στὰ ὀλόχρυσσα, Ροδίλη μου, μαλλιὰ σου.
Ροδίλη, ἡ νιότη μας δὲν εἶν' αἰώνια
κ' ἔλα πρὶν σβύσει ὃ ἥλιος τῆς ματιᾶς σου.
Κι ἀκουσε ἀκόμα ἐτοῦτο· μὴν ξεχάσεις
πὼς πρέπει μόλις θὰ γενοῦμε ταῖρι,
στοῦ δάσους τὸ βωμὸ νὰ θυσιάσεις
ἕνα λευκὸ καὶ νέο περιστοῦμε.
Κι εὐτυχισμένοι πρὶν νὰ χωριστοῦμε
τὴν προσευχὴ μας στοὺς θεοὺς θὰ ποῦμε.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

— Μὲ βροίσκες μέσ' στὰ δάκρυα καὶ ρωτᾶς
σὰ νὰ μὴν ξέρεις τάχατες τί ἔχω!
Μυρτῶ θὰ σοῦ τὸ πῶ πιά, δὲν ἀντέχω..
Ἔ, ψεῦτρα ἐσύ! ποὺ ξέρεις νάπατάς

ὡς καὶ τὴν πιὸ πιστὴ σου φιλενάδα:
φιλία κι ἀγάπη ἐσύ; ἐσύ τὸ φεῖδι;
ὄλα τὰ ξέρω.. χτὲς μὲς στὴ σιαδά..
— Φαρμακερὸ ποὺ μοῦ μπηξες λεπίδι

στὰ σωθικά, Μελίττα ἀγαπημένη!
||^{††} Θέλω πῶς εἶμαι ἀθῶα νὰ σὲ πείσω,
κι ὅμως νοιώθω τὴ γλῶσσα μου δεμένη,
γιατὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ μιλήσω.

— Δὲν ξέρεις γιατί ντροπέσαι, στὸ λέω!
— Ὅχι, δὲν εἶν' ἀπὸ ντροπὴ Μελίττα:
ἂν ντροπέσομαι θὰ μ' ἔβλεπες νὰ κλαίω...
Ἔλα καὶ μὲς στὰ δυὸ μου μάτια κύττα

νὰ μάθεις τὴν ἀλήθεια... τί σοῦ λένε;
Πῶς σ'ἀγαπῶ, καὶ πάντα σ'ἀγαποῦσα,

νὰ σὲ πικράνω δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσα.
Μάρτυρες οἱ Θεοί! πῶς ἄλλοι φταῖνε.

— Ἄλλοι, ὅταν μονάχη στὸ περβόλι
μὲ τὸν ἀγαπημένο μου μιλοῦσες,
ἄλλοι, ὅταν μαζὺ του ξεφυγοῦσες
ὥσπου τοῦ δόθηκες στὸ τέλος ὅλη;...

— Ἄν ὅπως λὲς βρισκόμουνε μονάχη
μαζὺ του, θὰ μποροῦσα νὰ νικήσω.
Μὰ τὸν βοηθοῦσανε πολλὰ στὴ μάχη,
πὲς μου, μὲ τί νὰ πρωτοπολεμήσω;

Εἶχα μπροστά μου ὄχιτρούς, κι ὄχιτρούς ὀπίσω,
λοιπὸν σὰν τί μποροῦσα πιά νὰ κάνω;
Κ' ἦτανε βολετὸ νὰ ξεγλυστρήσω,
ἀφοῦ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ πλάνο,

τὰ ὑπουλα μῦρα ποὺ μὲ ζώσανε,
ἢ σιωπὴ, τὸ δάσος, ἢ σκιά του...
ἀφοῦ ὄλα μαζὺ του συνωμόσανε
γιὰ νὰ μὲ κλείσουν μὲς στὴν ἀγκαλιά του;

ΒΑΛΕ ΝΑ ΠΙΩ

Βάλε νά πιώ!
 δὲ βλέπεις, ξένε, πῶς διψῶ;
 Τί νά μοῦ κάνει ἐμὲ τὸ κατοστάρι;
 ὁ διάβολος σοῦ λέω νά μὲ πάρει
 ὀλόκληρο βαρέλι ἂν δὲ ρουφήξω!
 ... τί ψευτοκαμωμένο ἀνθρωπάκι...
 θάσαι ἀπὸ τζάκι ὡς φαίνεται μεγάλο!
 χλωμός, λιανός, μὲ τόσο ἓνα χερτάκι.
 καὶ τί λαιμός! μποροῦσα νά σὲ πνίξω,
 χωρὶς νά τῶπαιρνε κανεὶς χαμπάρι.
 Γελᾷς; κέρνα μ' ἀκόμα, κέρνα κι ἄλλο,
 καὶ μὴ κνιτᾷς μὲ μάτι λυγωμένο.
 Ἔ! νάξερεις πῶς σὲ μισῶ, διαβάτη,
 ποῦρθες στὸ σπῆτι αὐτὸ τ' ἀτιμασμένο
 γιὰ νάμπεις μέσ' στὸ ξένο μου κρεββάτι..
 Ἐένο! δὲν εἶν' αὐτὸ δικό μου,
 βρῖσκεται κείνο πέρα στὸ χωριό μου,
 στὸ τίμιο καθαρό μου σπιτικό
 ποῦ ζοῦσα μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρό...
 Ἔδῶ βρωμιὰ καὶ μούχλα.. Θὰ μοῦ πεῖς,
 πῶς βρῖσκεσαι δῶ μέσα;.. Τί σὲ νοιάζει;
 καθέννας τὰ δικά του νά κνιτᾷζει!
 Γειά σου! βασιλικά κερνάς, μὰ ὠστόσο

τίποτα γὰρ δὲν ἔχω νά σοῦ δώσω...
 Πάλι γελᾷς γενιὰ καταραμένη!
 Μὴ τάχα μὲ περνᾷς γιὰ μεθυσμένη;
 μὰ ὡς βλέπεις κουβεντιάζω λογικά...
 νά φύγω ἀπὸ δῶ μέσα εἶν' ἀργά...
 μ' ἀκόμα τὰδερφάκι μου θὰ κλαίει,
 κ' ἢ μάννα τάχα τί νά λέει;
 ἄχ! ἢ γωνιά μας θάχει σβύσει
 κ' ἢ λάμπα θὰ φωτᾷει θαμπά,
 μὰ εἶν' ἀργά ἢ πόρτα πιά ἔχει κλείσει.
 ... Ἀτέλειωτη εἶν' ἡ νύχτα... ποῦ μὲ σέρνεις;
 μὲ τὸ στασιὸ ποιὸς σ' ἔμαθε νά παίρνεις;
 κ' εἶσαι ἀρχοντόπουλο τρανό! γελᾷς!
 μὴ θὰ μοῦ πεῖς καὶ σὺ πῶς μ' ἀγαπᾷς;
 Δυὸ μάτια μὲ κνιτᾷξαν μιὰ φορὰ
 σὰν ἤμουνα κ' ἐγὼ καλοκυρά,
 δυὸ χεῖλια εἴχανε κάτι νά μοῦ ποῦνε...
 νά οἱ Ἀγάπες ποῦ μᾶς κατατοῦνε!

 Ἔλα χουσέ μου, κέρνα λίγο ἀκόμα
 κ' ὕστερα πιά θὰ μᾶς δεχτεῖ τὸ στρώμα...
 ἔτσι μ' ἀρέσεις! βάλε μου νά πιῶ,
 βάλε νά πιοῦμε, Ἀγάπη μου, κ' οἱ δυὸ!

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ, ΣΤΡΩΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΙΟΝΙ...

Ἀγαπημένε, στρώνεται τὸ χιόνι
στὸν κῆπο, στὴν ἀιλή, στὰ κεραμίδια.
Τὴν ἀρχοντιά του δπου σταθεῖ ξαπλώνει
περήφανο καὶ πάναγγο τὸ χιόνι
στολίζοντας παλάτια καὶ καλύβια.

Ἀγαπημένε, σὰ θαρθεῖς κοντά μου
ἀργά, κι ὅταν θὰ σβύσει τὸ φανάρι
τ' ἀντικρινό, ἀπὸ τὴν κάμαρά μου
μαζί θὰ δοῦμε σὰ θαρθεῖς κοντά μου
νὰ βγεῖ μὲς ἀπ' τὰ γνέφια τὸ φεγγάρι,

ὄλο τὸ θησαυρό του νὰ σκορπίσει
ἀπάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη πόλη
ποὺ ὦ θᾶμμα! τώρα ὅλη θάχει ἀνθίσει
καὶ τὸ φεγγάρι θάβγει νὰ φωτίσει
ἀπέραντο καὶ μάγο περιβόλι!

Τότε, Καλέ μου, μέσα στὴ λαμπράδα
μιάς τέτοιας νύχτας ταπεινὴ ἡ ψυχὴ μας
τοῦ Ἔρωτα θὰ σβύσει τὴ λαμπάδα
μὲ δέος, θαμπωμένη ἀπ' τὴ λαμπράδα,
κι ἄς ζώνει ἀνατριχίλα τὸ κορμί μας.

Εὐλαβικὴ στὸ πάναγγο τὸ χιόνι
βλέπει ἡ ψυχὴ βαθύτερα! καὶ νοιώθει
πὼς πρέπει σ' ἓνα κάτασπρο σεντόνι,
κάτασπρο σὰν τὸ πάναγγο τὸ χιόνι,
νὰ νεκροτυλιχτοῦν ἀπόψε οἱ πόθοι...

ΟΤΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Όταν καμμιά φορά τυχαίνει
ν' αγαπηθοῦνε δυὸ ψυχῆς
ὅμοια ὠραῖες κι ὅμοια διαλεχτές,
πάντα μιὰ στρίγγλα Μοῖρα τις προσμένει.
Μὰ ἔσεῖς ἀπάνω ἀπὸ τὴ Μοῖρα
ὦ! φλόγινες καρδιῆς σταθεῖτε,
πρὸς τὴ ζωὴ μὲ δρομὴ χυθεῖτε,
ὡς χύνονται τὰ παλληκάρια
στὴ μάχη· βράχοι νὰ γενεῖτε.
Θεοῖά ὁ ἄνθρωπος κι ὁ Νόμος,
μ' ἂν τὰ νικεῖστε, πέρα ὁ δρόμος
ἀπλώνει ἄπαλὸς γιὰ σᾶς.
Πρέπει τοῦ διάβα σας τ' ἀχνάρια
νὰ λάμπουνε μὲς στὰ σκοτάδια
φάροι λαμπροὶ παρηγοριᾶς!
Ἄν σπείρετε τριγύρω συφορὰ
σπώντας τὴν ἄλυσιδα τὴ βαρεῖα
μὴ σᾶς τρομάζει νέας χαρᾶς
παλμός, θὰ γεννηθεῖ ἀπὸ σᾶς.
Καὶ τοῦτο μοναχὰ νὰ στοχαστεῖτε:
Πὼς Μοῖρα ἀνώτερη τὰ ὀρίζει αὐτά,
κι ὅτι δὲν πρέπει ἐνάντια νὰ σταθεῖτε
στὰ σχέδιά της τὰ σοφά.

ΝΑΝ' Η ΖΩΗ ΓΙΑ ΣΕΝΑ...

Νᾶν' ἡ ζωὴ γιὰ σένα ἤρεμη λίμνη,
καὶ σὺ θωρώντας τὴν ν' ἀναγαλλιάζεις,
νάχεις μακριὰ πετάξει τὸ βιβλίον
καὶ μοναχὰ τὴ φύση νὰ διαβάζεις.
Μὲ τῆς τρελλῆς σου φαντασίας τὸ πλοῖο
ν' ἀράξεις σ' ἀκρογιαλῖα ὄνειρεμένα,
καὶ σὲ περβόλια φεγγαρολουσμένα
νὰ χαίρεσαι τῆς νύχτας τὸ μυστήριο·
τὸ κάθε τι νὰ ζεῖ σὰν ἀπὸ σένα,
νᾶναι ἡ γῆ δικό σου ἓνα βασίλειο!
Κι ἄξαφνα! ὦ! ἀφάνταστο μαρτύριο!
Δίχως νὰ ξέρεις τὸ γιατί, τὸ πῶς,
καπνὸς καὶ πάει τοῦ ὄνειρου ὁ θησαυρός.
Γίνεται ἡ λίμνη θάλασσα ἀγριεμένη
καὶ σὺ θωρώντας τὴν ἀνατριχιάζεις,
ἀπὸ τὴ φύση τὴ σκοτεινιασμένη
καμμιὰ παρηγοριὰ δὲ δοκιμάζεις.
Κ' εἶναι ὡς νὰ ζεῖς σὲ δάση ἐρημωμένα
μὲ τὴ φρικτὴ ἀγωνία τοῦ τρόμου,
κι ἄλλοτε νά! τὰ ροῦχα σου σκισμένα
καὶ ζητιανεύεις στὴ γωνιά τοῦ δρόμου...

ΤΗΣ ΛΕΕΙ...

Τῆς λεί: Ἀνάβει μέσα μου τοῦ Ἔρωτα ἡ φωτιά,
κι ὁ πόθος μου τυλίγεται σὰ φεῖδι στὸ λαιμό σου.
Μισῶ τὴ μέρα πού ἔρχεται, τὴν ὥρα πού περνᾷ,
ὅ,τι μοῦ κλέβει ἀπατηλὰ κάτι ἀπ' τὸν ἑαυτό σου.

Πῶς! θὰ δεχτῶ τὰ νιάτα σου [ὁ χρόνος νὰ μαράνει
στερεύοντας τὴ θεϊκὰ πηγὴ τῆς ἡδονῆς σου;
ᾠ! νὰ σὲ δρέψει προτιμῶ τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι,
παρὰ νὰ ἰδῶ ἓνα θάμπωμα στὸν ἥλιο τῆς μορφῆς σου.

Κ' εἶπεν ἐκείνη: Ἄν ἦτανε καθὼς τὸ βάνει ὁ νοῦς σου,
γιατί ἀπ' τὰ φλόγινα φιλιὰ μιὰ πίκρα μ' ἀπομένει;
κι ἄλλοτε νοιώθω στ' ἄγγισμα μονάχα τοῦ χεριοῦ σου
τὴν ὑπαρξή μου δλάκαιρη στὰ οὐράνια ν' ἀνεβαίνει;

Ἢταν γλιστρῶ στοῦ Ἰδανικοῦ τὴ μαγεμένη στράτα,
ξανοίγω κάτι ἀπέραντο μέσα σὲ κάποιον βάθος,
λαμπρότερο ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ τὴν πρόσκαιρη, ἀπ' τὰ νιάτα,
γλυκύτερο ἀπ' τὴν ἡδονή, βαθύτερο ἀπ' τὸ πάθος.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ...

Πῶς γίνεται, πῶς γίνεται ὦ! Ζωή,
ἀφοῦ τις ὁμορφιές σου τόσο ἐγὼ τις νοιώθω,
τὸν ἥλιο τὸ λαμπρό, καὶ τὴν ἡμέρα,
τὰ σύγνεφα τὰ φτερωτά, καὶ τὸν ἀγέρα
πού μυρωμένος φτάνει ἀπ' τὸ βουνό,
τὴν ἀνοιξη, τὸ νιόβγαλτο χορτάρι
κάτω ἀπ' τὸ βαθυγάλαξο οὐρανό,
τῆς καλοκαιρινῆς βραδυᾶς τὴ χάρη,
τ' ἀηδόνια, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια,
τὰ ὠραῖα παιδιὰ, καὶ τ' ἀσπρα περιστέρια,

πῶς γίνεται, πῶς γίνεται ὦ Ζωή,
νᾶσαι γιὰ μένα τέτοια φυλακή;
Γιατὶ καμιὰ δὲν ξέρω μέρα μου ἢ στιγμὴ,
κι ὅταν σφίγγουμ' ἀπάνω σου μὲ πόθο,
κι ἀκόμα στὴν πιὸ ἔντονη τοῦ Ἔρωτα ἡδονή,
πού γύρω μου νὰ μὴ σὲ νοιώθω
σὰν ἓνα σιδερόφραχτο κλουβί...

ΑΝΙΑ

Τί νᾶν' αὐτὸ ποῦ μ' ἀναγκάζει
κάθε μου πόθο νὰ σκοτώνω
καὶ σ' ἓνα ἀτέλειωτο μαράζι
πικρά, βουβὰ νὰ σιγολώνω;

Γιατί τὸ χέρι μου νὰ σπάζει
τῆς ἡδονῆς τ' ἅγιο ποτῆρι;
γιατί τὸ εἶναι μου ἠσυχάζει
μονάχα σὰν ὁ Ἥλιος γύρει;

Γιατί τὸ φῶς μοῦ φέρνει ἀνία
τὸλόγλυκο τὸ φῶς τῆς μέρας;
ποιὰ τῆς ψυχῆς ἄγρια μανία
μοῦ δείχνει τὴ ζωὴ σὰν τέρας;

Κι ὅμως γεννήθηκα μιὰ μέρα
ποῦ ὅλα γύρω μου γελοῦσαν
κ' ἦρθα χαρὰ γιὰ τὴ μητέρα
καὶ γιὰ τὸ σπίντ' μ' εὐλογοῦσαν

τὰ πατρικά μου χέρια ἐκεῖνα
ποῦ τώρα μίσειψαν γιὰ πάντα.
Γύρω στὴν κούνια μου μὲ κρίνα
καὶ ρόδα κρέμασαν γιολάντα!

Κι ὅταν ἐγίνηκα παιδοῦλα
εἶχα δικιά μ' ὅλη τὴν Πλάση,
μέσ' τὰ περβόλια ρηγοποῦλα
κι ἀγριοκάτσικο στὰ δάση!

Μὰ μ' εὔρηκ' ἡ βαριά κατάρα
τὴν ὥρα ἀκόμα ποῦ ποθοῦσα
μὲ μιὰ παιδιάστικη λαχτάρα
τοῦ Ἥλιου τὸ στόμα νὰ φιλοῦσα...

Τώρα καὶ ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσει
ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν Ἑρινύα;
τὸ χέρι του ποιὸς θὰ μοῦ δώσει;
ποιὸς θὰ μὲ σώσει ἀπ' τὴν ἀνία;

ΜΑΝΝΟΥΛΑ

Τρέμω μαννοῦλα! τ' ἄρρωστό σου βῆμα,
μέρα τῆ μέρα πιδ βαρὺ ἀγροικιέται,
τῆς ἀγιασμένης σου ζωῆς τὸ νῆμα
ῶιμένανε! ἀρχίζει καὶ μετριέται.

Μέσ' ἀπ' τὸ παραθύρι σου κνιτάζεις
κ' εἶν' ἡ ματιά σου τόσο ἀφαιρεμένη
μοῦ φαίνεται πὼς κρυφαστενάζεις...
πὼς τρέμει ἀπόψε μου ἡ καρδιά, πὼς τρέμει

Ἔλα κοντά μου, μίλησέ μου ἀγάλι
μὲ τὴν καλή, τὴν ἀπαλὴ μιλιὰ σου,
ξεκούρασέ μου τὸ βαρὺ κεφάλι
μέσ' στὴ ζεστὴ φωλιά τῆς ἀγκαλιᾶς σου.

Ἡ ζέστα σου! γλυκύτερο τί ἄλλο
ἔχει ἡ ζωὴ στὸν ἄνθρωπο νὰ δώσει;
Λιμάνι μὲς στῆς τρικυμιάς τὸ σάλο,
ἀπὸ ναυάγια πόσα μ' ἔχεις σώσει!

Μ' ἀπόψε τί γλωμὰ ποὺ σβύεται ἡ μέρα!
Κάποιος παραμονεύει δλόγυρά μας...
Μαννοῦλα! νᾶν' τὰ δάχτυλα τοῦ ἀγέρα
ποὺ ψαχουλεύουν τὰ παράθυρά μας;

Δός μου τὰ δυό σου χέρια... πὼς φοβᾶμαι...
νὰ διπλωμανταλώσουμε τὴ θύρα...
Σήκω πιδ μέσα, πιδ βαθιὰ νὰ πᾶμε,
Ἄχ! νὰ σὲ κρύψω θέλω ἀπὸ τὴ Μοῖρα!

ΜΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΤΖΑΜΙ

Μές απ' τὸ τζάμι
βαρυστημένα
βλέπω νὰ τρέχουν
ἄνθρωποι, τραίνα.

Βοὲς τοῦ δρόμου!
σκυλιά, τὰ κάρα
κ' ἐνοῦ ζητιάνου
φωνὴ κλαψιάρα.

Κάτω απ' τὴ βούση
τὴ στερεωμένη,
ξερὴ μιὰ στάμινα,
ὄρες προσμένει.

Κι ἀπάνωθὲ της
ξεφυλλισμένο
γένει τὸ δέντρο
τὸ γερασμένο.

Ἄπ' ὄλα βγαίνει
μιὰ τέτοια ἀνία...
Ζωὴ μὲ δίχως
σκοπὸ κ' αἰτία.

.

Καὶ τὴν ἄρχίζω
σὰ θυμωμένα
καὶ λέω, μαλώνω
τὴν ἴδια ἐμένα.

Ὡς πότε πὲς μου
πίσω απ' τὸ τζάμι
τῆς ζωῆς θὰ βλέπεις
τ' ἄγριο ποτάμι;

Μὲ τοὺς ἀνθρώπους
σιῖξε, κουνήσου,
ζήτα στὴν πράξη
τὴ λύτρωσή σου.

Δυναμωμένα
κράτα τὰ χέρια
καὶ μὴ κυττάξεις
πολὺ τ' ἀστερία.

Τὰ βήματά σου
νὰ τὰ ρυθμίσεις
στέρεα στὴ γῆ σου
γιὰ νὰ πατήσεις.

Καὶ μὴ γυρεύεις
σκοπὸν αἰτία,
λεύτερα ζῆσε
σὰν τὰ θηρία!

.....

Πέρασ' ἡ ὥρα,
πίσω ἀπ' τὸ τζάμι,
τῆς ζωῆς σωπαίνει
τ' ἄγριο ποτάμι.

Κρούφτην δ' ἥλιος
σ' ἄγνωστο βάθος.
Ἡ νύχτα πέφτει
βαριά σὰν τάφος.

ΣΤΟ ΦΤΑΧΟ Γ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Πῶς!

Ἐσὺ τὸ χᾶδιο τοῦ σπιτιοῦ κι ὁ λατρεμμένος γυῖός
ποὺ ψήλωνες καὶ τράνευες σὰ νιδὸ κυπαρισσίακι,
καμάρι τοῦ πατέρα σου, τῆς μάννας θησαυρός,
ἔσὺ μιᾶς Μοῖρας ἄπονης νὰ γίνεις παιγνιδάκι!

Ὅχι! δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς! Ἐκεῖνη μὲ στοργὴ
σὲ μύρανε μὲ χίλια δυὸ χαρίσματα καὶ δῶρα,
σὲ πρόσεχε, σὲ δούλευε μὲ τέτοια ὑποταγή,
καὶ ξάφνου πέφτει ἀπάνω σου σὰν κεραυνὸς καὶ μπόρα;

Μὴν τῶκανε στὰ ψέμματα; μὴν πίστεψε κι αὐτὴ
πὼς ἦταν δυνατώτερη κι ἀπὸ τὸ Χάρο ἀκόμα;
πὼς ἔφτανε λόγια γλυκὰ νὰ σοῦλεγε στ' αὐτὴ
γιὰ νάρθει τὸ χαμόγελο στὸ κρῦο σου τὸ στόμα;

Ὅχι, δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς ἢ Μοῖρα σου ἢ καλὴ
νὰ θέλῃσ' ἔτσι ἄκαρδα κι ἀναίτια τὸ χαμό σου,
Αὐτὴ ποὺ σὲ νανούριζε μὲ μιὰ φωνὴ ἀπαλὴ
κι ἀγρύπναγε σὰ δεύτερη μαννοῦλα στὸ πλευρό σου.

Τ' ΩΡΑΙΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ

Τ' ωραίο παιγνίδακι, τὴ Χαρά,
τ' ἀπόκτησα κ' ἐγὼ κάποια φορὰ.

Ἦμουνε τότε ἓνα τρελλὸ παιδί
μ' ἀξέγνωιαστη καὶ λεύτερη ψυχῆ.

Στὰ βλογημένα κείνα χρόνια ἴγὼ
χορεύοντας περνοῦσα τὸν καιρό.

Εἶχα γιὰ μουζικάντες τὰ πουλιά
ποὺ στείνανε στὸν κῆπο μας φωλιά,

καὶ γιὰ συχορευτάδες τὰ δεντρά,
τ' ἀγέρι, τὴ βροχὴ καὶ τὰ λαμπρὰ

τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ! ὦ! τί γιορτὴ
ἀγέρινη καὶ πάναγνη ἢ ζωὴ!

Μὰ διάβαινε γοργά, καὶ ξαφνικὰ
μοῦ τῶμαθεν ἡ ἴδια μου καρδιά,

ὅτι δὲν ἦμουν πιά τρελλὸ παιδί
μ' ἀξέγνωιαστη καὶ λεύτερη ψυχῆ.

Καρφώνω τὴ ματιά μου κι ἀπορῶ
τὸν ἄπειρο θωρώντας οὐρανό.

Μέσ' στῶ δεντρῶνε τώρα τὴ βοῆ
μαντεύω μιὰ κουβέντα μυστικῆ.

Νοιώθω πὼς ὅλα γύρω μου πονοῦν
καὶ μάχονται νυχτόμερα νὰ ποῦν

τὸν πόνο τους μὲ ἤχους, μὲ κραυγές,
ἓνα σωρὸ ἀπέλπιδες ψυχές...

Θέλω νὰ μάθω, ψάχνω καὶ ζητῶ
νὰ λύσω τὸ μεγάλο μυστικό.

Κι ὅπως σὰ μεγαλώσει τὸ παιδί
ἀρνιέται τὰ παιγνίδια μὲ ντροπῆ,

καὶ ἴγὼ μὲ καταφρόνια περισσή
τ' ἀρνήθηκ' ἀπὸ τότε μου σκληρά,

τὸ τσάκισα, τὸ πέταξα μακριὰ
τ' ωραίο μου παιγνίδι, τὴ Χαρά!

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ

Μπήκα στ' ἀρχαῖο
τὸ κοιμητήρι
ἔτσι ὅπως μπαίνουν
σ' ἐρημητήρι,

γιὰ νὰ διαβάσω
στίχους κι ἀκόμα
νὰ ξεκουράσω
λίγο τὸ σῶμα,

σ' ἓνα συντρίμμα
παλιοῦ μαρμάρου,
πικρὸ στολίδι
τοῦ μαύρου Χάρου.

Μὰ τώρα πᾶνε
χιλιάδες χρόνια,
χώνεψε ὁ πόνος
τί ζεῖ αἰώνια ;

Τώρα σὰ θᾶμμα
κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο
λάμπει τοῦ Χάρου
τ' ἀρχαῖο βασίλειο !

Σκυμμένη, κάποια
γραφή διαβάζω,
μὰ κάτι ἀκούω
κι ἀνατριχιάζω.

« Ἀκριβοκόρη »
— μιὰ μάννα λέει —
« πῶς ἡ ψυχὴ μου
πάντα σὲ κλαίει ! »

Κάποιος φωνάζει.
« Γλυκό μου ταῖρι,
μὴ φεύγεις, στάσου,
δός μου τὸ χέρι. »

« Γεροπατέρα
πῶς μὲ κυττάξεις !
κρατεῖς τὰ γένεια
κι ὄλο στενάξεις... »

Λέει μιὰ γυναῖκα
στὸν ἀκριβό της:
« Μαζί σου πάντα
θὰ ζῶ, τῆς νιότης

θὰ μὲ στολίζει
πάντοτ' ἢ χάρη.
Τί κι ἂν ὁ Χάρων-
τας μ' ἔχει πάρει; »

Δυὸ φιλενάδες
κρυφομιλοῦνε.
Λίγο νεράκι
ρέει, τ' ἀκοῦνε.

« Κάθε του σάλα
γιὰ μᾶς κυλάει. »
Καὶ λέει ἡ ἄλλη:
« Πῶς μᾶς πονάει! »

Βλέπω νὰ τρέμουν
τὰ πικραμένα
βουβά σου χεῖλη
Ἡγησὼ παρθένα !

Ποιὸν ἀμολόγητο
πόθο κρύβεις
μπρὸς στὰ στολῖδια
σου καθὼς σκύβεις!

Γύρω μ' ἀπλώνουν-
ται μοιρολόγια,
κραυγές, λαχτάρες,
κι αὐτὰ τὰ λόγια :

« Ἐ! σὺ ποὺ γέρνεις
τώρα μπροστά μας
τί λέει ἡ ἄλυωτη,
τ' ἀκοῦς, καρδιά μας ;

Νικήτρα στέκει
πάνω ἀπ' τὸ Χρόνο,
μὲ τὴν Ἀγάπη
καὶ μὲ τὸν Πόνο ! »

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Τὰ ὄνειρά μου εἶναι βαριά,
εἶναι βαριά κ' εἶναι πολὺ θλιμμένα.
ὦ! παρὰ τέτοιον ὕπνον κάλιο νάμενα
πάντοτε μὲ τὰ μάτια ἀγρυπνισμένα.

.....

Μὲ ξεγελάει καὶ παίρνει με
στὴ βάρκα τὴν ἀγέρινη
πούχει φτεροῦγες γιὰ κουπιά,
καὶ τρέχουμε, καὶ τρέχουμε.
Καὶ νὰ που ξάφνου μὲ πετᾶ
σὲ περιγιάλι ἐρημικό.
Ψυχὴ δὲ βλέπω ζωντανή
καὶ τρέχω δῶ, καὶ τρέχω κεῖ
δίχως νὰ ξαίρω ποῦ θὰ βγῶ.
Ἀποσταμένη κάθουμαι
στὴ ρίζα ἐνοῦ κυπαρισσιοῦ,
μὰ ἔχει σαλέμματα κορμιοῦ,
καὶ βγαίνουν μέσ' ἀπ' τὰ κλαριά
κάτι μουγγυρίσματα θεοῦ
ποῦ μοῦ παγώνουν τὴν καρδιά...
Βοήθεια! κράζω δυνατά.

Καὶ νὰ ποῦ χέρι σπλαχνικό
μὲ ξεκολλάει ἀπ' τὸ στοιχειό.
Ἀνατριχιάζω στ' ἄγγιγμα
τ' ἀντρείκιου δυνατοῦ χεριοῦ.
τοῦ λέω: σὲ νοιώθω, εἰς' Ἐσὺ!
πᾶμε στὸ φῶς, πᾶμε στὸ φῶς,
εἰς' ὁ μέγας μου νεκρός!
... Μὰ δὲ μιλάει καὶ σφίγγεται
τριγύρω τὸ σκοτάδι...
κι ὡς νὰ γυρίσω, κι ὡς νὰ πῶ,
νοιώθω τὸ χέρι μ' ἀδειανό...
Ποιάς ξωτικιάς τὸ μαγικό
τὸν τύλιξε μαγνάδι;

.....

Πνιγμένη μέσ' στὸ πέλαο
τῶν στοχασμῶν ταράζομαι,
μὰ ἢ μαννοῦλα μ' ἢ γλυκεῖα
μπροστά μου ξεπροβάλλει.
< Πῶς ἦρθες μάννα μ' ὡς ἐδῶ
μὲ τέτοιο κρῦο καὶ βροχή; >
Καὶ μ' ἀπαντάει θλιβερή.

« Μάιννα δὲν εἶμαι τώρα πιά
μ' ἐπῆρ' ἢ ἄσωστη νυχτιά. »
« Μάιννα μου τί τὸ λὲς αὐτό;
ἀκόμα νοιώθω στὸ λαιμὸ
τὸ πρωῖνό σου χᾶδι. »
Κι αὐτὴ κουνεῖ τὴν κεφαλὴ
δυὸ τρεῖς φορές, καὶ σιγαλὴ
βουλιάζει στὸ σκοτάδι...

Καὶ πάλι ἡ ἀγερόβαρκα
μὲ παίρνει κι ἀνεβαίνουμε
σκίζοντας μαῦρα σύγνεφα.
Πάω νὰ βρῶ τ' ἀνεύρετο
σπιτάκι τῆς ἀγάπης μου,
χρόνια καὶ χρόνια τὸ ζητῶ
κι ὅμως νὰ τῶβρω δὲ μπορῶ.
Σ' ἓνα βουνὸ μ' ἀπίθωσε
χωμένο μέσ' σὴν καταχνιά,
κ' εὐτὺς μοῦ σήμανε ἡ καρδιά
χαρμόσυνη καμπάνα!
Νάτο! μπροστά μου τὸ μικρὸ

σπιτάκι τῆς ἀγάπης μου!
τὸ γνώρισ' ἀπ' τὸ λίγο φῶς
κι ἀπὸ τὴν ἄγια σιωπὴ
πούτανε γύρω του ἀπλωτή...
Σπρώχνω τὴ θύρα μονομιᾶς,
καὶ μέσ' στὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς
ξανοίγω τὴν ἀγάπη μου!
Μοῦ λέγει σιγά: « Σὲ πρόσμενα
κι ἀναψα ἴδες τὸ τζάκι μας. »
Τοῦ λέγω: « Νὰμπαρῶσοῦμε,
Καλέ μου, τὸ σπιτάκι μας,
καὶ κάτω ἀπὸ τῆς λάμπας μας
τὸ εὐτυχισμένο φῶς,
νὰ ποῦμε ὅλα τ' ἀνείπωτα
λογάκια τῆς ἀγάπης μας. »
Καὶ λέει αὐτός: « Ἄλοιμόνο
ἐπέρασε ὁ καιρὸς...
ἄργησες τόσο γιὰ νὰρθεῖς
κι εἶμαι στὴν ἄκρη τῆς ζωῆς. »
Κ' ἐγὼ τοῦ λέω: « Σύρθηκα
γιὰ σὲ στὰ πέρατα τῆς γῆς,
κι ὡς μὲ τὴν ἄκρη τοῦρανοῦ
πῆγα μὲ τὰ φτερά τοῦ νοῦ

καὶ μὲ τὸν πόθο τῆς καρδιάς,
καὶ σὺ μοῦ φεύγεις μονομιᾶς; »
Πέφτω κατάχαμα, φιλῶ
τὸ χῶμα κεῖ πού πάτησε,
μὰ δὲ μὲ βλέπει, δὲ μιᾶ,
κ' ἐνῶ μοῦ φεύγουν τὰ μυαλὰ
σβύνει τῆς λάμπας μας τὸ φῶς,
κι ἀνοίγει ἡ πόρτα βιαστικά...

Κ' ἡ βάρκα τώρα μὲ περνᾶ
πρὶ νὰ προβάλλει ἡ χαραυγή,
μὲ τὰ φτερένια τῆς κουπιᾶ
πάλε στὸ φῶς καὶ στὴ ζωή.

ΑΓΑΠΕΣ

Πόσες Ἀγάπες! κ' ἦταν ὅλες
ἐξωριστές.
Ἄλλες πολύχρωμες σὰ βιόλες,
ἄλλες σὰ γιασεμιά λευκές.

Πόσες Ἀγάπες! κ' ἦταν ὅλες
τί τραγικές!
Κ' οἱ σκοτεινές, κ' οἱ φεγγοβόλες
κ' οἱ πιό μου ἀπλές.

Μὲ κόπο ἀνέβαινα τὶς σκάλες
τοῦ παλατιοῦ τῆς Ζωῆς,
κι αὐτὲς τριγύρω μου σὰ στάλες
χινοπωριάτικης βροχῆς,

ἀγοκυλούσανε θλιμμένα,
πυρά, βαριά,
κι ὡς νὰ προσμέναν ἀπὸ μένα
τὴ δροσιά.

Μ' ἂν ἦταν οἱ Ἀγάπες μου ὅλες
δίχως χαρά,
κι ἂν ὅλες μ' ἔκαψαν σὰ φλόγες,
πλατειὰ πὸ μούδωσαν φτερά!

Κι ἂν δὲ μ' ἀνοίξανε τὴ θύρα
τοῦ παλατιοῦ,
τὰ κλειδιά βοήθησαν καὶ πῆρα
τοῦ μαγεμένου περβολιοῦ.

Κι ὅταν πλανιέμαι στὸ περβόλι
σὰ μιὰ σκιά,
καὶ τὸ φεγγάρι ντύνει με ὅλη
μὲς τὰ χρυσᾶ,

Ξαναπροβάλλουνε θλιμμένα,
κι ἀργά, μιὰ-μιὰ,
κι ὅλες γυρεύουν ἀπὸ μένα
τὴ ζωὴ ξανά...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I

Ἔτσι λοιπόν, κανείς σκοπός, στέρεα χαρὰ ἐδῶ κάτω
καμιά; καὶ μόνος σύντροφος πιστὸς ἢ δυστυχία;
Πικρὸ ποτήρι τῆς ζωῆς σὲ ρούφηξα ὡς τὸν πάτο
κ' ἐλπίζω ἀκόμα, καρτερῶ, πιστεύω... τί εἰρωνία!

II

ὦ! περιβόλι λεύτερο τοῦ κάμπου! πῶς ζηλεύω,
τις ἄγριες βιόλες, τὰ θυμάρια σου, τὰ χαμομήλια!
Ἡ Μοῖρα ἐμένα μ' ὥρισε σ' ὄγρην αὐλὴ νὰ ρεύω
δίχως ποτὲ τ' ἀγνό σου φῶς νὰ γγίξει μου τὰ χεῖλια.

III

Ξεσπάει στὸ πέλαο τρικυμιά τὴν ἄκουσες καρδιά μου:
Ἄσε καὶ σὺ τὸν πόνο σου παρόμοια ν' ἀπλωθεῖ,
σπαράξου, ράγισε, ἀνοίξε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου
ὥσπου τὸ αἷμα σου ὅλο νὰ χυθεῖ.

IV

Θεέ μου! δὲ σοῦ ζήτησα μάταια καλὰ ποτέ μου.
Ἐνα καλύβι στὸ βουνὸ μονάχα, καὶ τὸ λάδι
τοῦ λυχναριοῦ νὰ ρίχνει φῶς γλυκὸ μὲς τὸ σκοτάδι
σὰ θὰ γυρίζει ὁ ἄντρας μου μὲ τ' ἄσπρο του κοπάδι.

Όταν τις πόρτες κλείνετε, και γλυκοφωτισμένα
βλέπω τὰ παραθύρια σας στὴν ἔξοχὴ τὸ βράδυ,
μὲ ποιὰν ἀγάπη σὰς θωρῶ κρυμμένη στὸ σκοτάδι
σπιτάκια, ποὺ κανένα σας δὲ μὲ προσμένει ἔμένα!

Ἀκόμα δὲ σὲ κύτταξα καλὰ καλὰ στὰ μάτια
κ' ἡ ζωὴ μοῦ φεύγει ἀλοίμονο! σιωπηλά, κρυφά.
ὦ! Ἀγάπη θεία, ὦ! τρυφερότη μου, ὦ! καρδιά,
εἴσαστε σεῖς γιὰ νάμπετε στοῦ Χάρου τὰ παλάτια;

Μόνη στὸ δάσος γύρω μου τὰ ἠλιολουσμένα πεῦκα
σ' ἀνάεση γλώσσα ἀρχίνησαν νὰ μοῦ κρυφομιλοῦνε.
Ἐπίσημα μὲ χαιρετάει ἀπὸ μακριὰ μιὰ λεῦκα,
κι ὅλα μοῦ γνέβουν φιλικὰ καὶ μοῦ χαμογελοῦνε.

Θεέ μου! δός μου δύναμη λίγο νὰ ζήσω ἀκόμα,
νὰ ἰδῶ ξανά τὴν ἀνοιξὴ καὶ τ' ἅγιο καλοκαίρι,
νὰ μ' ἀναδέψει τὰ μαλλιά σὲ μιὰ κορφὴ τ' ἀγέρι,
κ' ἐρωτικὰ νὰ φιληθῶ μὲ τὴ ζωὴ στὸ στόμα.

Φτάνεις ἀργά! μὰ κύτταξε, Καλέ, τὸ ἠλιόγεομά μου,
πύρινο, μαῦρο, πορφυρὸ κι ὀλόχρυσο μαζί!
Μέσα σὲ φλόγες καίγεται ἡ πολυπάθη καρδιά μου...
ὅμως σὲ λίγο κ' ἡ στερνὴ θὰ σβύσει ἀναλαμπή.

Ἀπόψε ἡ Δύση χρώματα πυρά, σύγγεφα μαῦρα
μαξεύει, κ' εἶν' ὑπέρολαμπρη μαζί καὶ φοβερή.
Στὸν οὐρανὸ πιά βασιλεύει κολασμένη ἀνάβρα!
τὰ μάτια κλείνω, ἄχ! νοιώθουμαι τόσο πολὺ μικρὴ...

Σελήνη, ποὺ μὲ θάμπωνες σὰν ἤμουνα παιδί,
Σελήνη ποὺ μοῦ μάγευες τὰ πρότα μου τὰ νιάτα,
Σελήνη ποὺ ἀγρυπνήσαμε τόσες φορὲς μαζί,
ὦ! φιλενάδα! λάμπρυνε καὶ τὴ στερνὴ μου στοάτα.

Ὅλη τὴ μέρα γύριζα σὲ δάσος μυρωμένο
καὶ μ' ἀλαφρώθηκ' ἡ καρδιά, τὸ κορμὶ τὸ γυρωμένο
τὸ νοιώθω τῶρ' ἀνάλαφρο σὰ χόρτο, σὰ λουλουδί,
καὶ μὲς τὸ εἶναι μου γροικῶ κρυφοῦ ἀηδονιοῦ τραγοῦδι.

XIII

Ἐξω ἀπ' τὸν κόσμο, λεύτερη ἀκόμα κι ἀπ' τὴ Μοῖρα,
βλέπω μιᾶς λίμνης τὰ ἤρεμα κι ὀλόστρωτα νερά.
Ἀπ' τὴ γαλήνη τ' οὐρανοῦ κάτι στὰ μάτια ἐπῆρα
καὶ τριγυρνῶ ἀδιάφορη δίχως καὶ μὲ ἡ χαρά.

XIV

Σ' ὄνειρου θάμπος ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε ἀναγαλλιᾶζει.
Μὴ βγεῖς μὲς ἀπ' τὰ πέπλα σου τ' ἀνάλαφρα Σελήνη.
Ἄ! τέλος πάντων βρίσκομαι σὲ κόσμο ποῦ μοῦ μοιάζει,
τὸ εἶναι μου τ' ἀνθρώπινο ἀγάλια ἀγάλια σβύνει ..

Ὅχι, δὲν κλαίω τώρα πιά τὴ μάυση μου τὴ Μοῖρα,
μέσ' στῆς ψυχῆς μου τὸ βυθό,
ἐστάλαξε τῶν ὑστερονῶν δακρῶων ἡ πλημμύρα.
Ἄλλο σὰν τί νὰ φοβηθῶ;

Ὁ πόνος μιὰν ἀτίμητην ὑφαίνει μου πορφύρα,
κ' ἕνα στεφάνι μοῦ φορεῖ,
κ' οἱ πίκρες ποῦ με λιώνανε, τώρα γενῆκαν μῦρα
καὶ μοῦ μυρώνουν τὴ ζωή!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος από τον ποιητή Παλαμά.....Σελ. 5

I

*Απόψε στο περβόλι μου	13
Στη μοναξιά μου	14
Τώρα που πάλι άρχινησεν... ..	21
Στο χωριό	24
Στο ακρογιάλι	25
*Η συκιά	26
Στον πύργο μου	28
Ζάκυνθος	30
*Ερράντισε τὰ δέντρα.... ..	32
Τὸ δέντρο	33
Μυριέλλα-Μοιρίτα	34
Σὲ μὴν νεκρὴ	35
Κέρκυρα	36
*Ὀφηλία	37
*Ἀγάπη	39
*Ὁ ζητιάνος	40
Στὸ φίλο πού μᾶς ἔφυγε... ..	41
Νεκρὸς	42
Παραμῦθι	43
*Απόψε με λυπήθηκαν... ..	46
Στὸ γυιό μου	47
Χριστέ μου... ..	49

II

Σ' ἀγαπῶ!	53
Μιά ιστορία	55
Στὸ βουνό	59
Στὸ σκοτάδι	61
Κάτι μέσα μου.....	64
*Ἀδερφοσύνη	66
Χριστούγεννα	68
Χωρισμός	70
Σὲ μιὰ πονεμένη	71
Στὸ δάσος	72
Σπιτάκι τῆς βουνοπλαγιάς	73
Στὸ δάσος	75
Σ' ἓνα βουνό	76
*ὦ! δέντρα	78
Στὴν ἐξοχὴ	79
Τί νὰ σὰς πᾶ.....	81
Τὸ κελλί μου	83
Γλυκύτετες μέρες... ..	84
Στὴν ἐξοχὴ	86
Στὴν ξενιτεία	89
Τὰ βήματά σου	91
Θέλω νὰ ξέρεις... ..	92
Στὴν κορφὴ	95

III

Πόθος	99
Πάθος	101
Voluptas	102
Ξεψύχισμα	104
Γλυκειὰ Ἐρανό... ..	106
Ροδίλη	108
Εομολόγηση	110
Βάλε νὰ πῶ!	112

IV

Ἀγαπημένε, στρώνεται τὸ χιόνι...	>	117
Ὅταν καμμιά φορά...	>	118
Νᾶν' ἢ ζωὴ γιὰ σένα...	>	119
Τῆς λέει...	>	120
Πῶς γίνεται...	>	121
Ἄνια	>	122
Μαννοῦλα	>	124
Μές ἀπ' τὸ τζάμι	>	126
Στὸ φτωχὸ Γ. Καλομοίρη	>	129
Τ' ὄραϊο παιγνιδάκι	>	130
Κεραμεικὸς	>	132
Τὰ ὄνειρά μου	>	136
Ἀγάπες	>	141

V

Τετράστιχα	>	145
Ὅχι, δὲν κλαίω...	>	149

Ἡ στοιχειοθεσία τοῦ βιβλίου
τούτου ἐτελείωσε στὶς 30 Ὀ-
κτωβρίου 1925 στὰ Ἴνωμένα
Τυπογραφεῖα «Ταχυδρομίου
καὶ Ἐμπορίου» γιὰ λογαρια-
σμὸ τῶν «Γραμμάτων».